

Мигаль ЧИКИВДЯ

так я дуже і
гінята ни йду
трі лише ся там
глю, ни треба на
т они, кой на дв
пора файно си

Шкода ть
Они вина с
Капусты с
Они си шу
Ни треба
З дры

чи - буль си напечи,
расно розокласти:
ня тай шкварок,
начуй масти.
поросята,
свіжанину.
ят шкварк
а солони
казати:
и йд

хивн
тш
м
тубш
и в, ко аг
упе л'хі вбн
и, кох 'абр
доконик обр

**ТАЙСТРИЦА
ПОЕЗІЇ**

Мигаль ЧИКИВДЯ

ТАЙСТРИНКА ПОЕЗІЇ

2023

РУСИНСЬКІ ВИДАННЯ МИГАЛЯ ЧИКИВДІ

КНИЖКЫ:

1. «Сад русинськōй поезі»" – поезія; **(2016)**
2. "Співанка русинськōй души" – зобрані спўванкы и колядкы; **(2017)**
3. "Запискы з Боржавськōй долины" – поезія; **(2017)**
4. "Березникы у давнину. Истōрiя и етнокультура" – истōрiя села Березникы; **(2018)**
5. "Русинська сатира" – поезія; **(2018)**
6. "Истōрiя Віры Березникўв" – истōрiя релігійного стану у Березниках; **(2019)**
7. "Акро по-нашōму" – поезія (акростихы); **(2020)**
8. "Пўдузятникы и промысел Дōвжанського о́кругу" – истōрiя промысла и дрўбных промыслōвцїв, пўдузятникўв Дōвжанського о́круга **(2020)**
9. "Дарабчикы души" – поезія; **(2020)**
10. "Русинські колядкы. Давнї" – зобрані свїтські колядкы; **(2021)**
11. «Мелōдїя потока» - поезія; **(2021)**
12. «Голосы Русинського Марамороша» - поезія; (соавторство из Иваном Бузашом и Сергїйом Тудовшїйом)**(2022)**
13. «Легенды давнѳої Подкарпатськōй Руси» - зобрані легенды, переказы, оповїдкы; (соавторство из Иваном Бузашом и Митром Попом) **(2022)**
14. «Гукливськїй лїтопис» - адаптація днишньов русинськов бисїдов. **(2022)**
15. «Порядный газда» - етнографїя **(2022)**

ВСТУПНОЄ СЛОВО ДО ЧИТАТЕЛЯ

Дорогий — честованый читателю!

Вы маєте велику чисть насладитися прекраснов поезійов, уже достаточно знаного, не лише у нас на Подкарпатю но и за готаром, карпаторусинського поета-модерніста Мигалья Чикивді.

Воисину лиш тоты поеты и писателі, котрі добровольно обогашають себе цінностями духовной историчной и матеріальной культуры свого народа, и родной материнської бисіды, способны стати истинныма патріотами!

Сись очередной Зборник русинської поезії, ги доказ того, який из Божов помочов увидит світ про любителей и почетателей нашої карпаторусинської поетикы, што жила — жиє и буде жити, ни смотря ни нашто.

В Мигальовых стихах явно пробиватся ота велика любов — любов до родной земли, до свойых звыку, до сохташа свого бідованого карпаторусинського народа, який нам бы гія фурт памнятати, сокотити и преумножати. Посудіт самі:

Ни р̄зумів я наш народ,
Як годно так того ся стати?
Ож зычиме усьо выд других,
А своє стали забывати.

На Рождество быв керечу́н,
Тай бобалькы́ усьо житя,
Но а типирь, низнати выдкі,
Вже вмісто того в нас кутя.

Давно у пр̄руб ни скакали,
А лиш сятила ся вода.
Привыкли были сме робити,
Бо нич ни было без труда.

Ни староста проводит свальбу,
Вже чинит к̄нкурс тамада,
И чим май дале мало гусл̄в,
А трыцкони́ т якась біда.

А на Великдинь, вмісто паскы,
Вже датко хōтїв бы куліч.
Закру́чованці тай бабōвку,
Давно забыла в хыжи піч.

И Хелувін из Гамерыкы,
З-за океану уже прийшōв,
Тоды, коли руснак з родинōв,
Палити свічку в тын пūшōв.

Тай босоркань забраковали,
Тото, ги кажут, прошлый вік,
У нашум краю вже мольфаркы,
Сяк їх называт чōлōвік.

Туй фіглі-фіглями, но кажу,
Цїнити треба си сохташ.
Бо кидь забудеме мы своє,
Та гет пропаде нарūd наш.

БОЖЕ МИЛОСТИВЫЙ СОКОТИ НАРОД!

Які прекрасні, осмыслені и правдиві слова, у сих глыбоких и духовных шориках, де поет конкретизує заголом обычноє євство — євство русинського ни простого живота.

Боже милостивый, сокоти народ!
Што мусит пō світу ходити.
Ты дав нам рай на сїй земли,
Но раз ни гōдні сме зажити.

Прости, ож што нам ся дало,
Мы ни привыкли сокотити,
А все нам гия коли што,
И пак штось смієме просити?

Мы забываєме за Тебе,
А спомниме лиш кōй біда.
Прости нас, Боже, час утїкат,
Ги кōй з рікы гўрська вода...

Но сокоти Ты тот народ,
Што рано йде поранковати,
А увичирі Рождество,

В колядках Твоє прославляти.

Тко на Великдинь из пасками,
Прославят Твоє Воскресіння,
Помилуй чиядь подкарпатську,
Пошли нам благодать, спасіння.

Помилуй нас, простых руснакӯв,
Направ нас всіх на вірну путь,
За нашу землю, Русь Карпатську,
Ісусе Христе, ни забудь.

Беру на себе смілость заявити, што каждый народ, многомиллионный ци малый по численности має в своій національній культурі знаменитых людей, котрыма годен достойно гордиться. Горді сьме, што нись маєме такого самородка, як Мигаль Чикивдя, який безусловно, своїми трудами внюс великый вклад, у розвой карпаторусинської літературы. За вто му чисть и хвала!

Автору желаю — здоровля, мудрости и великих поетических взльотов, написати и выдати ище ни єдну сяку поезію, на благо нашого карпаторусинського народа!

Член Союза русинських писателю Закарпатя Иван Бинячовський.

ПОЕЗІЯ МИРНОГО ЧАСУ

Мракы д̄овкола и хмуро,
Вітер 'д нам студінь жене
Упав у п̄от̄ук листочок,
Вдолину си шустро плыне.
А сонце уже ни припікат,
Тай скоро вно пряче ся гет.
Зима, х̄оть далеко, но скоро,
Пувість нам ушиткым привет.
Помалы ся красит и хаща,
В червині тай ж̄овті фарб`ы.
Дровиць до хыжі занесеш,
Накладеш огне й без біды.
Сяк запарі в руки ни зайдут,
Як добре, к̄й хыжі тепло.
Й тоды, як мороз розмалює,
Усі в̄озоры, усьо скло.
Но нам до м̄ор̄озу далеко,
Типирькы лише ламаня.
Лиш грезно типирька достигло,
Й бурак на сотинах у ня.
Тай рвачку бы брати у руки,
Д̄урвати си яблук, дичок.
Дащо покласти на зиму,
Анше давити на сок.
А листя гребсти, изгрібати,
Ушитко, што упало в двурі.
Брати торбинку на плічі,
Та йти си у гранку, г̄орі.
Пап̄ор̄оть дуже посохла,
А листя, паде си паде.
К̄й грибы у хащи нах`одиш,
Май легко тоды ся иде.
Ходиш й позираш д̄овкола:
Долина, гранкы - красота!

Осінь сяка у Карпатах,
Прохладна, айбо золота.

Кобы с̄об̄ов ся всі журили,
Нитко в діла ти ся ни пхав.
Тоды бы світ, х̄оть ни на много,
Айбо х̄оть чуть май ліпший став.
Убы х̄оть-що ни лоп̄оніли,
А каждый си язык держав.
Тоды бы світ, х̄оть ни на много,
Айбо х̄оть чуть май ліпший став.
Та кидь бы каждый дащо думав,
Убы х̄оть мало с̄овість мав,
Тоды бы світ, х̄оть ни на много,
Айбо х̄оть чуть май ліпший став.
Убы ни здрів, што кажут другі,
А про своїх ся май старав.
Тоды бы світ, х̄оть ни на много,
Айбо х̄оть чуть май ліпший став.
Та ни лише брехні тай байкы,
А што сь и инше каждый знав.
Тоды бы світ, х̄оть ни на много,
Айбо х̄оть чуть май ліпший став.
Убы ся чиядъ уважала,
Нитко ти в очи ни брихав,
Тоды бы світ, х̄оть ни на много,
Айбо х̄оть чуть май ліпший став.
Што Бог нам дав ся сокотило,
В ріку ся мусор ни митав.
Тоды бы світ, х̄оть ни на много,
Айбо х̄оть чуть май ліпший став.

Я люблю їсти пікницю у смак,
Типирькы, зараз и май пак.
У будівлці файно прѣбужену,
Смажену, авадь сыру, солену.

Но як минї ї, люди, ни любити?
Їна ми пораз годна ся й приснити.
Ож пѣй, узьми ня, та изїш дараб,
Та так ї ім, ги кѣй французы жаб.

У всякі стравы њна ся фест парує,
Чудесный аромат, чияде, дарує.
Но я май люблю бужену си, сыру,
Рїжу на дарабчикы, ги сяту дѣру.

Топит ся у рѣтї так, ги чѣколада,
Ї кидь бы была пікницї в ня лада,
Убы'м хѣть нарас приступ си дѣстав
Но я бы скоро всю ї схосновав!

Шкода тых, тко в Африці живе,
Они вина си нигда ни давили.
Капусты сѳчнѳй у малый гѳрдѳв,
Они си шуга, нигда ни солили.
Ни треба їм, бо в них ни є зимы,
З дрывами їм ни треба нарабляти
Айбо итак я дуже їх шкѳдув -
Вни сигїнята ни йдут колядовати.
А дакѳтрі лише ся там хвалят:
У нас тепло, ни треба нам ся грїти!
Ни знавут ѳни, кѳй на двѳрі мороз,
Як пиля шпора файно си сидїти.
Дровиць дѳкласти - буль си напечи,
На стѳл усьо си красно розокласти:
Попригы, соле, хлїбця тай шкварок,
Фрїгу 'д бульом на свиначѳй масти.
Они в мороз ни рїжут поросята,
Видав й ни чули за дѳбру свїжанину.
Ни чинят гурку, ни варят шкваркы,
Ни будят пїкницю, шѳйт а солонину.
И много раз вни гѳднї нам казати:
За газ вѳще нам цидолы ни йдут!
Сигїнь негритята, перед Миколайом,
На пѳдоконник чѳбѳт ни кладут.
Я їх шкѳдув, кобы'м лиш мочи мав,
На пару днѳв їх, у зимї, забрати.
На шпѳрі буль бы'м читаво напїк,
Принїс из пѳду струча нам сукати.

Такый типирькы світ настав,
Куды ся лиш ни убиртати:
Туй каждый свуй, авадь чужый,
За тебе вшитко хоче знати.

И діточки ни йдут до бабы,
Бо намастит на скыбку масть,
Ай адде пінзія їй была,
Та точно хōть по двіста дасть.

Типирькы муры тай цубатя,
Иржавый тот пустый капот,
Май цінят ся, ги кōй чиядня,
Май цінят ся, ги кōй живот.

Єден си думат, ож рōзумный,
А пиля нього всї дурні.
А другый гамішний, противный,
Як надōїли вы минї.

Я сьому трывати ни годен,
И пораз в голос забōгув.
Кобы ня грішного из Неба,
Тоды лише Господь ни чув.

Радый чōлōвік лиш тот,

Де му цїнит ся живот.
Но тото лише ни в нас,
Най бы выморив їх фрас.

Кўлько треба нам робити,
Убы якбсь мож прожити.
Та таланты фурт лиш мати,
А ни жити, выживати.

Дуже файный у нас звык,
Каждый вже на вто привык:
Фест нам читаво вбїцяли,
На пять рбкўв зась пропали!

Кидь бы дома нас цїнили,
Мы бы всяды ни ходили,
Вшиткї радї бы ся впстали,
Не опшаря си лишали.

Но ни мож за йсе казати,
Бо узьмут ся вбзмущати.
Лиш учув у пличї свист,
Пувїдят: "Сепаратист!"

Й кобы Гбспбдь вже подав,
Убы лїпший свїт настав.
Як за йсе ни говорити?
Мы туй хбчеме всї жити.

Ни кличте ня на дискотеку,

Ни х̄очу я туды ити.
А напаруйме си торбинку,
Та даґде в хашу ся пр̄йти.

Бо там ни треба к̄від-тесты,
Ни гия тот сертифікат.
Там на р̄жнови солонинка
Тай буль печеных аромат!

Боже милостивый, сокоти народ!
Што мусит п̄ світу ходити.
Ты дав нам рай на с̄й земли,
Но раз ни г̄дні сме зажити.

Прости, ож што нам ся дало,
Мы ни привыкли сокотити,
А все нам гия коли што,
И пак штось смієме просити?

Мы забываєме за Тебе,
А спомниме лиш к̄й біда.
Прости нас, Боже, час ут̄кат,
Ги к̄й з рікы г̄рська вода...

Но сокоти Ты тот народ,
Што рано йде поранковати,
А увичирі Рождество
В колядках Твоє прославляти.

Тко на Великдинь из пасками,
Прославят Твоє Воскресіння
Помилуй чиядь подкарпатську,
Пошли нам благодать, спасіння.

Помилуй нас, простых руснак̄в,
Направ нас вс̄их на вірну путь,
За нашу землю, Русь Карпатську,
Ісусе Христе, ни забудь.

К̄лько рыба бы ся вчила

Итак ни навчит ся літати,
Сякоє є межі людьми,
За што и хōтїв бы'м казати.

Єдні писати дащо люблят,
Вадь мавут тягу до задач.
А другі файно мальовати,
Ци красно испичи колач.

Єдні лише бы майстровали,
Из технїкōв всьо знавут як.
А кидь ни гōдні што сь писати
Та вже ни навчат ся нияк.

Та най ся учат, а пак рōблят,
Тото што знавут, на хосен.
Но а таких, што вшитко знавут,
Ни траплят ся нам ни єден.

Задощи́ ло, хму́ро дōвко́ ла,

Листочки на зиму падають,
Зворинки каламутні путя ми,
Русло си чинят, течуть.

Фарбы з грано к ся изтерли,
Но злато ся встало беріз
Далеко дись зелінь смереки,
Но я бы ид ній ни поліз.

Кажут, ож грибы йщи будут,
Кобы лиш хоть мало тепло.
Но, може, мороз ся заже не,
Де пуде - убпастане ся скло.

Убпастане ся скло по болоту,
Прийде студінь, йой заціпит!
Тоды в нас буде свіжанина,
Нагулят нам фест апетит.

Сонце уклало ся спати
Лиш дощик потихы сыпит,
Як добре тому пиля шпора,
Тко в хыжи си тплуй сидит.

Дуже'м красно затямив,

Як из хащі'м лист носив.
Кōй набереме си міхы
Й пӯд ліщаня, пӯд уріхы.

Лиш завто сме го носили,
Бо у стайни пак стелили.
Фурт, усе пӯд худобину,
Так ї пестиш, ги дїтину.

Из ліщаня лист пӯдходить,
Знає, тко на нього ходит.
Мож й буковий нагрїбати,
Й номай у міхы набивати.

Міхы ни прōсті, кубинські,
Тьогавт плічі їх русинські.
Пару ходок у долину,
Й стелиш си пӯд худобину.

Ой ци мало сього было?
Но пруйшло усьо, проплыло.
Ци ни красний був в нас звык?
Йщи'м выд нього ни выдвык...

Цуря - п`овні шіфон`ы,

Обув сме купили.
А давно наші бабк`ы,
Всьо в ручн`у робили.
Бо ни были дубльонк`ы,
Даже хōть и т`унї.
Завто чилядь до зимы
Паровала г`унї.
Так ми ч`унно, ож тоды
В постол`ах ходили,
Из кол`ōпняных ниток
Сорочечкы шили.
Всі кол`ōпнї на терл`ицю,
Пак дїлили кл`оча,
Тоды щїть й пряди руками -
Цїла нўч робоча.
Убы было полотно,
Газда справит кр`осна.
И сор`очки, и вер`еты -
Всього было доста.
Жоны дома й ст`упы мали,
Чинили хōл`ōшнї,
Могли гунї, г`уйōшї,
Бо были вал`ōвшнї.
Мали п`ōлькы, віган`ы,
А люди - бачм`агы.
На нидїлю сорочки,
И файнї надр`агы.
Ой таланту наші жоны,
Кўлько пōвно мали,
Бо тоды ъни ушитку
Файту убирали!

Кобы Гōспōдь уже дав,

Убы чиядъ вр̄зуміла,
Ож из суєты, брихні,
Вже нияк ни буде діла.

Ож любити треба близьких,
Тай усїм ся честовати.
Не из зависти тай злости,
Єден другого зжирати.

Ай из добр̄т̄ов зажити,
Тото всїм нам на хосен.
Сяк бы х̄тїли вже вшиткі,
Не лиш туйкы я єден.

Без Г̄сп̄дньої любви,
Гет пропаде гр̄шний свїт.
Без лукавого у сердцю,
Каже нам Христос, живїт.

Завіяв вітер. Студінь? Айно!
Сніжком село ся затрясло.
Усьо біліє ся, так файно,
Увидь, уже зима туй, хло!

Сніжком село припороши́ло,
Ги покрывив бы пінопласт.
Уже, кидь чесно, застуди́ло,
А небо темное, ги раст.

Полонина - молочна, біла,
Палас укыв і сніговий.
Без др̄ов у нас ни буде діла,
Бо ґаз, клятый бы, дорогой.

Сяка жура́ у зимну днину,
Кобы ни было студино.
Буди́т вже чиядь солонину,
З гордова цідит си вино.

А звірка бавит ся у пряткы,
У хащи пряче ся, лижи́т.
И туй позираш - скоро сяткы,
Бо час, сятив бы ся, литит.

Тать та кобы сме в благодати,
Тай сяткы были в горазді.
Та мож помалы зимовати,
И дав бы Бог, лиш ни біді.

Вітер студіньов дыхат,
Сонце си спати лягло .
Палла́ г выд м̄р̄озу избы́ хат,
По б̄л̄оту чинит ся скло.

А н̄уч си типирькы газдуе,
Бере на ся чорный віга́ н.
До рана си ходит, фулюе,
И місяць на нїї ни пан.

Пруйшла вже б̄вты и пати́ ку,
Пақ дуркат у в̄з̄ур, у скло.
Вы́ ключи, нибоже, литри́ ку,
Пусти вже ид с̄б̄і ня, хло.

Ги дівка тя ла́ скат, вбнима́ є
Ни лишат, коли и уснеш.
Лиш рано їй сонце зала́ є, -
Ты, фуло, ищи гет ни йдеш?

Усе'м любив печену бу́ лю їсти,
За по́ током ходити тай на Путь
На біцігльох Штрек̄ов ся возити, -
Сякі моменты шу́ га ни забудь!

Фурт говорив исе я сам с̄б̄і,
Убы пак было што поспоминати.
Я та́ шку брав, и номай в Мидовы́ й,
Там, п̄д ліща́ ньом, грибикы збирати.

Но а типирь ба де тота дітина?
Така йщи чесна, скромна а блага́ .
Што фурт сама́ , тай читаво ганьблива,
Тай ни говорит паскудні нич слова.

Ни знати де. Видав ї п̄дмінили!
Бо туйкы инак ніщо ми пувісти.
И лиш едно навхтема ся упстало -
Усе'м любив печену булю їсти!

Мы позябли, пустіт нас до хыжі,
Паде днись сніжок, студино.
Пойте сюды, куды сте ся діли?
Мнявчиме пўд дверима давно.

Но лигдвінькы! Забігли сме скоро.
Увидьте, яка нам бідка!
Уріжте нам дащо, треба бы мняса,
У блюдо бы мож молока.

Ейбо йсе діло! Типирькы мож быти!
Вже ляжеме адде ся гріти.
И вы си сїдайте, убы файно чути,
Як янеме туй муркōтїти.

Типирь, кōй сыті сме туй пōлігали,
Та зачнеме й красно ся мыти.
А вы нас усе до хыжі пущайте,
Затямїт и ни смійте забыти!

Чудотвōрцю! Миколай!
Край карпатський ни лишай!
По́верни до діточо́к,
Красных, ги тых косичо́к.

Бо у школі ся учили,
Каждый вичўр ся молили.
Як туй лишити діти?
Мушиш и до нас прийти́!

Принисти їм чōколáды,
Цукру доброго пўвлáды.
Файных тай смішных забáв,
Тым, тко дуже тя чикав.

Бо ушиткі чесні были,
Чōбўткы́ си вже помы́ли.
Й фурт на вōзўр позира́вт,
Миколая всі чика́вут!

Рӯк проходить. Слава Бõгу!
Двадцѣть другый йде в дõрõгу.
Што нас чекат? Ни вгадати.
Лиш кобы сме в благодати.

В благодати зимовали,
Тай бѣды за рӯк ни знали.
Рӯк без воен тай хворот,
Вбы був радосный живот.

Убы нашѣ всѣ руснакы,
Были файнõѣ лиш дякы:
До газдованя, любви,
Й пышно было на столови!

Каждõму из нас достатку,
На Великдины тай на Матку,
Убы была у всьых гостина,
В сѣнокосы - лиш година.

Й нарӯк, Господичку, дай
Нам богатый урожай.
Вбы сме всѣ здõрõвля мали
Миж сõбõв ся честовали!

Сніжок паде, припороши́ло
Усі гранкы, усьо село.
До сятко мало ся лиши́ло
По уличках усяды скло.

И лиш дымок такый, ги з піпы,
Из комин 'д гōрі си плыне.
Туй доста назнима́ в бы кліпы,
Цїпи́т вже сильно сього дне.

А поле днись ся лиш біліє,
Ги розстилив бы там верету.
Тай коли-што в селі ся діє,
Исе пувім ни по секрету.

И люди хōдят тко-куды,
Бо каждый має йци тала́нты.
Ты туй ни сядеш й без біды,
Ни будеш здріти на серва́нты.

Устань и ты из крісла, хло,
Бо треба ся напарова́ти.
Вже скоро буде Рождество,
Та будеме колядовати!

Скоро буде Сятый вичѳр,
На стѳлі дванадцѳть страв.
Долише пѳснѳ варят ся,
Я вто выд малого знав.

Йсе сокотиме до дниськы,
Ни знав, цѳмборе, як в тя,
Айбо шу га в нас ни была,
На стѳлі тота кутя.

Тко говорит, ож вна была,
Тот по правдѳ є брехун,
Бо ушиткѳ нашѳ жоны
Печут красный керечу н.

А до того й палиня та,
Тай узвар из печини цѳ.
Туй закру чованцѳ, фанкы,
И ни слѳдно їм кониць.

Чинят поливку тай грибы,
В блюдо сербати пасуль,
Дзьобачку, квасну капусту,
Тай усякых пѳсных буль.

Ткѳсь ладит горох и рыбы,
Тай вареникы з бульми.
Кѳй запахнут, вшиткѳ дѳти,
Гет виртавут ся з саньми!

Й засвітила ясна звѳзда,
В хыжи чути Отче Наш,
Кажду страву треба їсти,
Бо сякый у нас сохташ.

ПАТРІОТ

Ты патріот, бо прапор носиш,
Брыло к из ге́рбом тай браслет,
А я паскуда - инак кажу,
Сяких, ги я, жене́ ш ты гет?

Та знай - я тоже патріот!
И сим ни лажу ся ганьбити.
Ты годен з сього ся засмя́ ти,
Авадь усяко ня ганити.

Но знай - я тоже патріот!
И хōть ни красив'им пери́ ла.
Айбо сōкōчу бисіду о́ту,
Кōтру йщи мама ня навчи́ ла.

И я туй тоже патріот!
Но ни ячу, ни бю ся в груди.
Душа болит за рўдну землю,
Ож йдут пō світу наші люди.

Тями - я тоже патріот!
Честув руснацькый си сохтáш.
Котрый вто край ты дуже любиш?
Говориш точно ни за наш!

Чужое взяв - забыв'ись своє.
Якый ты в фраса патріот?
Ищи увидиме, ож тко сьме,
Пак сам укаже нам живо́ т.

Най Бог сокотит тот народ,
Котрого, кажут, ож ни є.
Край полонин й студеных вод,
Й ушиткых тых, тко туй жиє.

Кидь до типирь нас всокотив,
Сяка вто значит Його вōля,
И дав бы Бог, вбы каждый жив,
Й щаслива была Ваша дōля.

КЕРЕЧУН

Печут жоны керечу́н -
Вто, ги друга паска.
Буде в хыжи доброта,
Благодать, и ласка.

Гет выд рана до п̄лудне,
З ним бы нарабляти,
Зи́ рнятка у середину,
Крайку - украшати.

Дагде пхали в середи́ну
Вмісто зи́ рнят - меду.
А к̄й клали го печи,
Всі были спере́ду.

Вшиткі были, вбы тоды
Дашто загадати,
Межи чилидьов, навхтема,
У п̄ч̄оті стати.

И коли уже готовый,
Тямлю й добре знаву,
На ст̄лі, кладут п̄д нього,
Из чуре́ отаву.

Увечирі пак палят
Из Стрітення свічку,
Та пр̄буде керечун
Сяк ни одну н̄чку.

К̄й настанут В̄д̄ощі,
П̄ріжут го й їсти,
Што ищи за керечун
Треба бы пувісти?

И худ̄бі го дадут,
Тай фурт честовали.
Много звык̄в, у зимі,
Наші люди мали.

СЯТЫЙ ВИЧЇР

Поте́мок по́ двору́ наста́не,
Засвітит на небі́ звізда́,
Тоды в нас вичиря́ ся зачне:
Керечу́н и пўсна лиш їда.

Пўсна и нитко́ ся ни порзнит,
Воістину́ вичўр сятый,
Бо в колядках кажда́й учуе -
Ісусик ся родит ма́лый!

За по́ранок як ми забы́ти?
До дне́ за́палят ся сві́тла́,
Хлопці́ идут на опшаря́,
По́клоня́т ся, вшиткым хвала́.

Жона́ керечун па́к испе́че,
Наладит на вичирю́ тых страв.
И га́зда ни сиді́в без работы́,
Та́й худобу́ у смак годова́в.

Сытно́, убы́ па́к вела́ ся,
Убы́ были́ лише́ гора́зды́ .
Туй по́малы́ й вичиря́ ся зачне,
За́чне ся з мо́литвы га́зды́ .

А па́к дале́ красні́ колядкы́,
По́ улицях мно́го ді́ти,
Бо Сы́на Бо́жого імня́,
Про́славля́ти їм тре́ба і́ти.

Вже так салаты ся приїли,
Што чесно кажу, надбїли
Та тко минї типирь пувїсть,
Ож тко исе усьо пбїсть?

Чого сь май легкого ся хоче,
Бо черево ся бн̄ь източе.
Ни хоче ся вже нич масное,
Хб̄ть сь як казав'им й за п̄сноє.

Ай левишу якого й буль,
Ци мало поливки, пасуль.
Тоды бы нарас легше стало,
Айбо про мене сього мало.

А кидь бы Бог ся дав зобрати,
У тб̄рбу дашто си набрати,
З сб̄бб̄в ушитко, та у хащу,
Израдув душу си, пропащу.

Та мижи студїнб̄в, миж снїгом,
Испїк бы буль, йсе первым дїлом
Тай кидь бы дуже дяку мати,
Та мож бы й инше паровати.

Но лиш тоды бы было дїло,
Ишло бы ся из дб̄мб̄в смїло.
Тай кидь си дашто изварити,
Вже мож ся точно ни журити.

Сь як си чилядня припочине,
Й жб̄лудку инак ся учине.
Кидь сь як ни любиш, тото знак,
Ож ты, нибоже, ни руснак.

Ни р̄зумів я наш народ,
Як годно так того ся стати?
Ож зычимо усьо выд других,
А своє стали забывати.

На Рождество був керечу́н
Тай бобалькы́ усьо житя,
Но а типирь, низнати выдкі,
Вже вмісто того в нас кутя.

Давно у пр̄руб ни скакали,
А лиш сятила ся вода.
Привыкли были сме робити,
Бо нич ни было без труда.

Ни староста проводить свальбу,
Вже чинит к̄нкурс тамада
И чим май дале мало гусл̄в,
А трыцкони́ т якась біда.

А на Великдинь, вмісто паскы,
Вже датко х̄т̄в бы куліч.
Закру́чованці тай баб̄вку,
Давно забыла в хыжи піч.

И Хелувін из Гамерыкы,
З-за океану уже прийш̄в,
Тоды, коли руснак з родин̄в,
Палити свічку в тын п̄ш̄в.

Тай босоркань забраковали,
Тото, ги кажут, прошлый вік,
У наш̄м краю вже мольфаркы,
Сяк їх называт ч̄л̄вік.

Туй фіглі-фіглями, но кажу,
Цїнити треба си сохташ.
Бо кидь забудеме мы своє,
Та гет пропаде нар̄д наш.

Як файно жити туй, у нас,
В селі боржавськōї доли́ны,
Так добре видко ми из пōля.
В снїгу, біли́нькі полони́ны.

Хыжі з опшаря́ми туй в ряд,
Сяк уличка́ми пōліга́ли,
А по крайках - дись по єдна,
Ги бы нами́ста розмита́ли.

Шумлят, гудя́т малі пото́чки
Тай чути маті́рь їм, Боржа́ву,
У храмі, в сято тай ниділю,
Молитвы чути в Бōжу славу.

А по крайка́х гранкы́ з хащáми,
А дись и людські сут кӯсни́ці,
Коли идеш туды на грибы,
Натра́пиш пораз й на копи́ці.

И нараз добре, ліпше стане,
Лиш сього вōздуха вдōхнути,
А як шумит вода у звōрі,
Тото бы треба вшиткым чути.

Я туйкы вырӯс й ни ганьблю ся,
И най соко́тит Гōспōдь Бўг,
А нашым людьом, тко далеко,
В тяжку минуту вбы пōмўг.

Мы хочеме усього й много,
А вто што є ни цїнїме´.
Та сьак пак дўїдеме до чоґо?
Ни добрый боком идеме´.

Все перед кьмось ся вказа´ти,
Ож мы туй гōднї, мы дуж`ї!
Тай долиш ся мириґова´ти,
Шьп`їти з злости, ги ужї.

Ож як тото так годно быти?
Чōму ся другōму вдало´?
Ни гōднї сме вже перибыти,
Убнимат заздрўсть нас и зло.

Мы вшиткї так, ги у мрако´ви,
Ни видко, што чуть дальше є.
Сьак їдїня фест на столови,
Аїбо все чути, ллє ся ллє:

Ож нич ни є в нас на опша´рях,
Кого ни слухаш, фурт бїда.
Но вшиткї вбутї сме, убратї
Тепло й у каждого їда.

Но мы ни видиме, нам мало,
Бо каждым треба парады´
Як пōймеме, ож вто дурниця,
Та будеме май без бїды.

Е як тото было давно!
Як люди тоды зимова́ли.
Хо́ть было и фест студино,
Без роботы си по́кув ни знали.

Бо не лише ко́впӯт выд рана,
Ай читаво иншо́й робо́ты.
Ни было ушитко, ги в пана,
Тала́нты, и так до́ субботы.

Фурт га́зды тоды си чикали
Лиш снігу и най заціпи́т.
Само́тяжки у хащу си брали,
Тай сіно в долину литит.

Все тыча в зимі паровали,
Тягнули из хащі дрыва.
Из кла́нні вже бы́ля забрали,
Косили бы...Кобы лиш трава!

Изранинька гнали худо́бу,
У гра́нку, на то́локу, маржи́ну,
Палицьов сніг уббивали,
Вбы їли коровы ожи́ну.

Нам нитко біду ни робит,
А лиш чиниме самі.
Тко по хащи другый ходит?
Живеме мы туй єдні.

Пораз хōдят и туристы,
Шкоды чинят вни исе?
Вто тоды вже терористы,
Видьте, што ріка несе.

А коли йдеме на грибы,
Менше грибӯв, ги склянок!
Смітя в сту́рша й пӯд колибы,
Ачий доста тых грано́к.

Вже бы треба ся учити,
Честовати, што в нас є.
Не дись пō світу ходити,
Та казати як там є.

Ож як файно за границьов,
А у нас лише барда́к.
Сам на...кладеш пӯд копицьов,
А пак ткō сь ти виден пак.

Давно земля была цінн`а,
И всі кӯсн`иці, де косили.
Єдна лиш цїль, єдна журб`а -
Кобы лиш файту прокормили.

А кӯлько было тōй землі?
Лише дар`аб, ни заход`ило.
Як тяжко было у селі!
Што нам типирь ся и ни сніло.

Рубали, чистили кӯсниці,
Вбы было місто, вбы косити.
В зимі провадили копиці,
Сяк цїлый рӯк лише ходити.

Усьо в ручну, и так до ночи,
Е так тото ся люди мали.
И онь ся їм блист`їли очи,
Кōй ищи дарабчик куповали.

А в б`арōвки участкӯв доста,
В юдеїв М`индиля тай М`анса.
У наших цїль єдна и пр`оста,
Та зась ся гнули без аванса.

Опять ся гнули, дōкі другі
У нас туй жили, жиров`али.
Такі часы вто нидōлугі,
Мы в себе дома нич ни мали.

А пак орали й по гранк`ах,
Вже поле у колгосп забрали
Тягли мат`аргу по хащ`ах,
Талантов`али тай мовчали.

Й пропав колгосп, яли ділити,
Тоды ся чуть и ни рубали,
Вбы `єгде было всїм робити.
Дӯстали, а пак полишали.

Типирькы нам землі ни треба:
Яло пустїти й зарастати.
Лиш гл`ипнут прадіды из неба:
- Як годно так тото ся стати?!"

Сяк нами своє ся лишило.
Чужі прихōдят, скоро скуплят.
Та вбы ся так ни пōвторило:
Мы робиме - чужі ся куплят!

БАБИН ВИЧУР

Ба́бин вичу́р уже скоро,
Треба ся лади́ти,
Баб`у́в маємо мы много,
Иді́м весели́ти!

Уставайте, ба́бы, д' го́рі!
Доста вже сиді́ти,
Будьте вшиткі туй здо́рoві,
Вы тай ваші ді́ти.

Най вам пінзі́ї выста́чат
На но́ві шири́нки.
Та го́дуйте кури, качат,
Здрі́т си на яли́нки.

По́йте, ді́ду, ни сиді́т,
Там, межи баба́ми.
Мало й вы туй веси́літ,
Таланту́йте з нами.

Из пувниці вино взя́то,
Зараз тай гости́на,
Нарас слі́дно, ож йсе сято,
Збере ся й родина.

Но тай я усі́м вінчув
Серенчі й достатку.
Най ся ба́бы напару́вт
На файну коля́дку!

Но пувіште, чи́ ляде, выдко́ ли,
Бато́нчики тай кексы у бѡвта́х,
Май пару́вт на сято, на столови,
Кидь сут и фа́нки, й кісто у типшах.

Кіста усякі, тко лиш які любит,
Такі сѡлѡдки, хѡть раду́й ся и скач.
Най ся торт тот, кийвський, выдцу́не,
Кѡй на стѡлі ся вказуе кола́ч.

А свіжинькі закру́чованці з маком!
Вадь, вмiсто маку, змеленых ѡріх.
Ищи й бабѡвка запахом тя манит,
Сякоє ни любити, рахуй уже ти гріх.

Тай булочки́ из лекварьѡм, домашні,
Вмоминті кѡпнут гет тот круасан!
Печут ся кіфлики, напаче ся й сухѡє.
Сякоє того діло! Сякоє їв бы й пан!

Нам треба ся уже навчати,
Коли йдеме си припочити,
У хащу з п̄вными торбами,
Убы й порядок був за нами.

Туй мусорити? Де до грома!
Пак мы си йсе, рахуйте, дома.
А всьо змитати й полишати -
Ото, ги в кецку, свиньми стати.

Усьому шор є тай порядок,
На чехах, там, де май достаток,
Никотрый сяк бы ни зробив,
Бо фест бы читаво платив.

А в нас ни так, но треба тоже,
Сяк каждый бы п̄думав (може).
Порядок мож без штрафӯв мати,
Кидь всьо, де йдеш, та честовати.

Ни так вто тяжко выддыхати,
Пак за с̄б̄б̄в усьо забрати.
Любим си край, йсю крас̄ту,
Держим у горах чист̄ту!

26.I.2022.

СМЫСЛ

Житя́ навхте́ ма ся кы́ ват,
Усе, навхтеме́ шно нас учи́т.
Часто чия́ дня розры́ ват,
Сись сві́т ни єдно́ го заму́ чит.

Туй ка́ ждый по́ раз си́ дума́в,
Ож нашо́ дає ся живо́ т.
Што Госпо́дь Бог там наду́ мав?
Яка нѡвта русинських нам нот?

Котрый чо́лѡвѣк май ро́зумный,
За йсе си́ й ни буде гада́ ти.
Ни любит ди́ спут тот шу́ мный,
Тай го́лѡву тяжкым забивати.

Бо є в тя живот, та живи го!
Кидь треба, крути ся, ги гыд.
Ни біда, ож ни часто щасливо,
Впусти́ ти руки - тото уже стыд.

Ож нашо́ дано нам туй жити,
Ни найдеш ты нараз отві́та.
Ни ѡтві́тят й тоты, што ходити,
Дав Го́спѡдь їм мно́гїї літа.

Живот самы́й всьо розка́ же,
Из знань ти тай опыта́ зліпит.
З роками усьо ти ся вкаже,
Чо́лѡвѣк сам со́бі и ѡтві́тит.

А датко фурт буде в ро́б`ѡті,
За смы́сл й наві́кы забуде.
Кобы́ было му і́діня в ро́ті,
Тай сяк си́ літа перибу́ де

29.I.2022

Зи́ мні́ дны, сятили́ бы ся, файні́,
Фест біліе́ ся ска́ тирть сні́гова.
Зась газды́ ня пилу́ є ся ид ста́ йні́,
А из дрыва́ рні́ нисе́ до хыж дрыва́ .

Дрови́ ць нисе, убы́ огне накла́ сти,
О́пять у шп̄орі́ огник тріскоти́ т.
Тот сні́г из неба пилу́ є ся упа́ сти,
А п̄отятко по сту́ дени литит.

Мы у дв̄урцьо́ ви завісеме на ключку
Бужен̄ой солони́ ны по́ тятам дара́ б.
П̄о п̄уд к̄ор̄ову мало́ листя з бу́ чку,
Та пак до хыжі́, вшиткі́, до́ где лаб!

А май́ давно, типі́ рькы, у мнясни́ ці́,
В селі́ гуляли, пра́ вили свальбы́ .
И дале су́ каня, усяды́ вич̄урні́ ці́,
Зиму́ зимова́ ли, помалы́, без бі́ды.

Зима в селі́! По правді́, тото́ файно,
Усяды́ тихо, лиш да́где звірці́ слід.
Усі́, видав, красу́ йсю любля́т, айно?
Ріку́ тай п̄оту́к помалы́ вкрыва́т лід.

31.I.2022

С̄о́к̄о́тім тоты́ давні́ слова,
Што з лі́т ся ді́точых навчили,
Йся́ бисі́да - про всьо́ голова,
Ся́к нам пра́ді́ды ищи́ говори́ли.

Г̄о́в̄орім̄ й ни да́вайме згуби́ти,
Манкуртам̄ тым̄ вшиткым̄ на зло.
Да́й нам, Бо́же, сил̄ всокоти́ти,
Вбы́ слово́ нам р̄удне́ цві́ло!

04.II.2022.

Така́ хму́ра в Карпа́тах зима́.
Садкы́ пуд білинько́в вере́тѡв
Ходит студи́нь село́м ни сама́ -
Віхор пу́шов над трепе́тѡв.

Зась сніг трепету укры́ват,
Пак місяць і сріблом нучны́м.
А чи́лядь сидит си та тры́ват,
Из ко́мин ко́рмилю́ є лиш дым.

А ткѡ́сь за літо си га́дат,
За кра́сных, при до́рѡзі, копи́ць.
Най тот сяк духом ни пада́т,
Прийде ярь, а мо́рѡзу кониць.

Но типі́рькы припа́ли копиці́,
По́ля тай гранкы́ замело́.
Но вкажут ся скоро коси́ці́,
Вшитко добре буде вто, хло.

09.II.2022

Навхте́ма слухав бы́м, як по́тгук,
Фурт пи́ля хыжі ми шумит.
А у яри́лиш позира́в бы́м,
Як по́тятко 'д гнізду летит.

Як ско́шена травичка пахне,
Й мільйон тых красных косичо́к.
Я дуже лю́блю...Й люблю добрых,
Дости́глих, из садка, дичок.

Я слухав бы, як о́гник тріскат,
Як на двѡ́рі грими́т, паде.
Но вічно, чи́ляде, бы́м слухав,
Як "Незабудка" нам гуде́.

Петро, ко́й на́чне туй игра́ти,
Гуда́кы спу́ванку утну́т!
Та но́вты красні, миж Карпаты,
Плынут со́бі, плынут, плыну́т...

18.II.2022

НЕЗАБУДКА

Навхте́ ма слухав бы'м, як по́тук,
Фурт пи́ля хыжі ми шумит.
А у яри́ лиш позира́в бы'м,
Як по́тятко 'д гнізду летит.

Як ско́шена травичка пахне,
Й мільйон тых красных косичо́к.
Я дуже лю́блю...Й люблю добрых,
Дости́глих, из садка, дичок.

Я слухав бы, як о́гник тріскат,
Як на дво́рі грими́т, паде.
Но вічно, чи ляде, бы'м слухав,
Як "Незабудка" нам гуде́.

Петро, ко́й на́чне туй играти,
Гуда́кы спўванку угну́т!
Та но́вты красні, миж Карпаты,
Плынут со́бі, плынут, плыну́т...

18.II.2022

Кобы'м лиш годен нервы сокотити,
Та нараз мильй бив бы ми май світ.
Убы'м так мўг, убы ся ни творити,
Прожив бы'м по́вно серенчливых літ.

Ни хо́чу у житя, чужое, я ся пхати,
Мині єдно, ож што у вас тай як.
Ни треба й вам за ня переживати,
Ни хо́чу инак, най лиш буде сяк.

19.II.2022.

Ходив'им, ги місяць по небу,
Ходы́ были, а кўлько гости́ н!
Што было, типи́ рькы́ загребу,
Бо лишив'им навхте́ ма тот чин.

В еден час ми усьо надуїло,
Я ся змучив, й пўшōв гет туды:
Де тепло ми, хōть сонце ни грїло,
Фурт там добре й ни знаву бїды.

До тебе, пустота́ в серцю бы́ ла.
Як инак, кидь студїнь тай лїд.
Ты завто вже, видав, и забыла -
Замїсть леду, дала сь в сердце мїд.

Всьо красное вже лю́блю на світі:
Я́ рьный дощик, кōй тихо паде,
Яблўнкы тай дичкы́ - всьо у цвіті,
Гўрськы́ й пōтўк, но тай ясно, Тебе.

20.II.2022.

В нас были всяды сїнов`алы,
Митали сїно сме помалы.
Пак выдты гет, та до чур`е,
Лиш каждый си чоло утре.

Тай фурт натрапиш на кол`ибы,
Тоды коли съ иш`ов на грибы.
Тай правили в гранк`ах хыщ`ину,
Ни раз там гнали худобину

Тай `оборогы п`о к`усн`ицях,
И туй и там - всьо у копицях.
Валк`ы у пл`астя сме згрїбали,
Як т`уча йшла - та фест хапали.

Мат`арга: н`ошї тай ушл`ивы,
Коса тай т`учка, гр`аблі, в`илы.
На в`ацку сме си выддыхали,
А пак лиш сїно си збирали.

П`ол`ув, о`стр`ув, вилк`ы, каг`аты,
Тямлят ищи старї Карпаты
Й най треба йсї слова тямити,
Помиж чужых ни загубити.

23.ІІ.2022.

ВОЙНА ПЌДУРКАЛА У ДВИРІ

24. фебруара 2022

Ісусе Хрысте, всокоти нас,
Укрый руснакўв выд біды.
Помилый, Боже, всї народы,
Бо тьма страшна иде сюды.

Укрый, Пречиста, омофором
Усю державу й рўдный край.
Мы молиме ся туйкы хором,
Помилуй, Боже, помагай.

Дай крїпости дїля державы!
Помилуй й сокоти солдат.
Бомблят усяды тай облавы -
До нас сяк в гўстї ходит "брат".

Но мы нитко, вбы їх судити,
Засудит їх на небі Бўг!
Нам свбє вдасть ся боронити,
Йщи нечисть имеме за рўг!

26.ІІ.2022.

У нас типирь хворота друга,
Тай межи чиядьов напруга,
Бо крѡв ся ллє и бѹль в очах,
Приходит смирть, усяды страх.

До адде фурт нам што съ хыбіло,
Усьо ни добре, йсе ни діло.
Но а типирь всьо инак стало,
Де забаганкы? Всьо пропало!

Што туй робити? В ворох стати,
Тко як лиш годен помагати.
Рѡбїм што съ, най лиш на хосен,
Тяжкый сись час на всїх еден.

Усьо ся кѹнчит, й мир настане,
Спѡкѹйно на души нам стане.
Бїда нас навчит всьо цїнити,
Дай, Боже, паску пак сятити...

28.II.2022.

Моліт ся, чияде, моліт ся!
Ни лайте, нашто вті слова?
Та вірте в Бога, ни журіт ся,
Царю Небеснѡму хвал`а!

Моліт ся, чияде, моліт ся.
Исе у нас духѡвный фронт.
Лише до того й сѡкѡтїт ся,
Тай буде мирный горизонт!

За чиядь всю невинно вбиту,
За вшитких дїточок малых.
Труч`айме дале тяжку плиту,
Молїм ся й за усїх живых.

Усїх живых, тко у страхови,
Тко пряче ся, бо зась бомблят.
Убпстали сироты ся, вдовы,
Бо душі вѡїнѡв литят...

Та най їм Бог дарує Царство,
А мы за них ся помолїм.
Молитва - збрѡя тай богаство,
Из нив до миру дѡживїм.

03.III.2022.

Минї ни є куды тїкати,

Я туй си дома, я ни втік.
Живу и буду туй вмирати,
Де мōї предкы жили вік.

Минї ни є куды тікати,
Дись там, у мене ни є нич.
Ни хочеш ся сюды вертати,
Та за сōбōв уже ни клич.

Минї ни є куды тікати,
Бо в мене дома є усьо.
Кōй приде ся убараняти,
Як своє лишити туй, хло?

Як хыжу лишити й родину,
Село тай прадїдӯвськый край?
В сяку тяжку про нас годину,
Прости нас, Боже, й помагай.

04.III.2022.

Славити треба лише Бога,
Сяту Пречисту й всїх сятых.
Без них в нас кӯнчит ся дорога,
Ни правте ідола з живых.

Без Бога нич у нас ни буде,
Пропаде чиядь, прийде тьма.
Бїда тōму, тко йсе забуде,
Бо там ид смерти путь пряма.

Бо лиш Госпōдь понад усьо!
Тай слава наша лиш Христови!
Тоды изгыне нечисть й всьо -
Устанеме з руїн тай крови.

05.III.2022.

Скоро сніг ся в нас потопит,
Много де ся й потопив.
Тот, тко в хашу й поле ходит,
Треба, вбы си затямив.

На палла́ г типирь пригріє,
Листя, травы тай шува́ р.
Най позират, што вўн діє,
Вбы пак ни вчинив пожар.

Нич ни треба раз палити,
В хащи ни плоди огне.
Бо ни встигнеш загасити,
Вўн до всього ся кыне́ .

Но а тко палит, бо хоче,
Позирав бы, як горит.
Што сь сѡбі ищи бурмоче,
Та дово́льний си сидит.

Тот май хужый мародера,
Вўн агресор й диверсант.
Каждый сякый нинажера
Найде в краю нам талант.

Сих ни треба штрафовати -
Вы́ фракати й най тямля́ т:
Треба край свўй честовати,
Най хащі нам ни палят!

05.III.2022.

Нам туйкы, дома, ни біда,
Мы ся напу́дили, скупі́ли.
Ги, ко́й в ріці́ тече вода,
Мы на́ скоро у бōвт ходили.

Туды сме бігли й пару раз,
Вбы дōкупити, што забыли
Усьо раз є: литри́ка й газ,
Вьд студини сме ся закры́ли.

Та ли́ше нōвōстї - што кажут,
Ож што ся чинит, як бомблят.
Онь сердце коле, ко́й ука́жут -
Квартиры в городах гōрят.

Як зло взяло́ туды ся пхати
За ним ся лишат лиш руїна.
Тым людям треба помагати,
В нас з ни́ми лиш єдна країна.

Хōть всї мы инакі - мы люди!
А своих як у бідї лишати?
Вже доста бити ся у груди,
Їм треба вшиткым помагати.

Рōсїйську тьму вту, нехарōту,
Удасть ся точно гет прўгнати.
Мы мирови взьмиме высōту,
Мы му поможеме настати!

06.III.2022.

Уже ся, люди, зачало г̄віня,
Треба ся при р̄зумі держати.
Набирім ся сили тай терпіння,
Убы си душі гр̄шні очищати.

Г̄віня - про душу є спасіння,
Не лиш стравы на ст̄лі п̄снї.
Дочекайме св̄тле Воскресіння,
В благодати прийдут мирні днї!

07.III.2022

Ни годен'им слова д̄брати,
Вбы як̄сь Вас поздоровляти.
Бо всьо так инак типирь стало,
Сий ярн̄ой радости в нас мало.

Айбо ярь туй, тай сн̄г ся топит,
Чічки цвітут, тепло приходит.
Най на души Вам тихо стане,
Из сив весн̄ов и мир настане.

Тай ваші люди й діти д̄р̄гі,
Всі вернут ся з войны живі.
Вбы сте всі ревати перестали,
Ги ярні вишні, красно розцвітали.

08.III.2022.

РУСЬКЫМ СОЛДАТАМ ВЬД РУСИНЇВ

Руські бы ид нам ишли́ ,
Што бы туй, у нас, найшли?
Рвут ся дале газдовати,
В краю нашѹм пановати?

В краю нашѹм тай державі,
Тягнут танкы си иржаві.
Як зайшли, та такуй стали,
Туй ся нарас убьсрали!

Убьсрали ся й здали,
Убы 'д матиря́ м пўшли.
Другі 'д земли пōлігали,
Наухте́ ма там ся впстали.

Вьд нас хочете гости́ ны?
Но жену́ т вас гет русины!
Мы вас туйкы ни чикали,
Затяміт, убь сте знали!

Нас ни треба вызвōляти,
В Подкарпатя танкы пхати.
Тамкы вōзвольте себе -
Путін яму вам гребе́ !

Нїщо гучок туй си пхати,
Нам бы скоро ярьовати.
Кидь ни хочеш ушливома,
Тікай гет, бо мы си дома.

Ни даме вина ти пити,
Туй ти, ту́ мане, ни жити!
Думай, Ванька, выбирай,
Ліпше ся дōмѹв вертай.

08.III.2022

Най ра́сты бе́регы сти́лят,
Сино-фіолетовый цві́т.
Пѳтята нѳвтѳв весилят,
Мир ся най верне у свѳт.

Й сѳнѳчко землю убы́йме,
Бо до типи́рькы цѳпи́т.
Дощик из хмары ся выйме,
Най пак потихы сыпи́т.

И снѳг ся помалы пото́пит,
Из наших грано́к й полони́н,
Ярь ид нам тепла приходит,
Приту́лит ся до наших долин.

11.III.2022.

Нас тоже сердце болит,
Тоже ни годні сме спати.
Увидиме, як город горит,
Та нараз ся хоче ривати.

Подкарпатя прийме усіх,
Мы хочеме Вам помагати.
Пувім, тото ми ни гріх,
Навчіт ся и нас честовати.

Бо мы - тко як лише годен:
Поміч Вам, цуря й їду,
Нитко в нас ни буде голоден,
Перебудете туйкы біду.

Тепло́ тай єгде Вам бу́де,
Поможеме, Вы лиш кажіт.
Про всьо старавут ся люде,
Порядок и Вы укажіт.

Но тко туй палинку хоче,
Кому край наш - тото "єбенї"
Най в другому місті цорко́че,
Най там перечікує дні.

Честовати треба сись край,
Врагів з нас ни гия робити.
Аж ни найдете туйкы си рай,
Ни треба нас в тому винити.

Што маєме, нитко нам ни дав,
Но нам ся ни шкода діли́ти.
Тко туй си што сь инше жада́в,
До сього ся мусит привчи́ти.

11.III.2022.

Мы ни вірили, ож буде вōйна´,
Хōть нам за тото´ и казали.
Ци всьому є наша вина?
Кобы сме за всьо о́то знали.

Страшно, ни знати як буде,
Лиш раз нас убхо´ дит бїда.
Ни каждый исе перебуде,
Вадь Бог усокотит, хыба´.

Страшно? А сяк нам и треба!
Убы сме ся вшиткі навчили.
Бо гōрдōсть упи´ рат до неба,
Што маєме, та нич ни цїнили.

Типи´ рькы нам буде май видко,
Бо чиядь прōвїрку проходить.
Мнōгї "перевбуються швидко",
Увидиме, тко з нами ходит.

Типирь лиш выдкрыєме очи,
Тай бу´ деме усьо рōзумїти.
У мирнї пак дны й тихї ночи,
З усїма, за столом, ци сидїти?

13.III.2022.

У яри́ сме́ фурт паску сяти́ ли,
Тай пали́ ли велико́дні о́гні,
Полива́ ти ся в го́сті ходили,
Й прово́ дили пр�здничні дні.

Тай пома́ лы ишли́ ярьова́ ти,
Й на кўсни́ ці листя гребсти́ .
Гріє сонце - та треба копати,
Й перві тра́ вы косити ити.

За тым пак и Юря наста́ не,
Знисїня й пак Зелині сята́ .
Без беріз ся хыж не упста́ не,
Запахне кра́ сно липа тота.

Тоды́ , коли хра́ мовой сято
Пацьо́ ркы си вшиткі несу́ т,
Усяды похаре́ но и вбра́ то,
Й мирова́ ти ся люди идут.

Ива́ ндиль, а пак й сїноко́ сы,
В по́лї си по́лігат трава.
В хо́ду є мата́ рга тай косы,
Про нас йсе ни просто слова.

Й миро́ вання на каждое́ сято,
На каждое́ є и свўй звык.
Лиш тала́ нты - сяк в нас узя́ то,
На ро́бо́ту туй каждый привык.

Но а дале браня́ й бы́ ля жати -
Є в нас много ро́бо́т восени.
Треба жити, худо́бу держати,
Й заробити си да́де пу́ти.

У зимі, Миколай ид нам ходит,
Будут сяткы, у нас, Рождество.
Сяк ру́к у руснакўв проходить,
То робота, то зась торжество.

Тяміт - йсе русинських сохта́ ш,
Выд нас вам його ни забрати.
Край по́дкарпатський лиш наш
И ни треба сюды вам ся пхати.

Порядок наведїт у ся дома,
Пийте вѳдку тай сербайте щї.
Пѳкѳв дайте, идїт си до грома!
Ни ймайте ся, ги на тїло, клїщї.

14.ІІІ.2022.

Ци бу́ деме булі садити?
А тко вмісто нас посади́т?!
Пома́ лы їх треба вбира́ ти,
Чу́ дув ся, тко просто сидит.

Хо́ть дорого нам ся убы́ йде,
Бо ціны рōстут а рōстут.
Но и́ нак типи́ рькы ни выйде
Най люди фризова́ ти идут.

Моты́ кы у руки́ й на поле,
Нас ту́ йкы ни зо́ пре біда.
Дакого́ й сердце вже коле,
Но як, кидь ни буде їда?

Вшитко за грōші ни купиш,
Кобы хо́ть на инше зайшло́ .
Туй инак приступ по́лучиш,
Сякоє нас щастя найшло.

Як є, та лише́ привыкати,
Бо инак вже точно ни буде.
Но якōсь ся будеме ма́ ти,
Аж їдіня, на стōлі, у нас буде.

15.III.2022.

Яка типирькы фаяна ярь,
Долишити бы газдова ти.
Нитко из нас ни є туй царь,
Та треба дашто планова ти.

Та мож бы было плановати,
Кидь бы ни стала ся біда.
Туй тяжко даже й позира ти,
Што чинит зла тот орда.

Усьо ся так перимішало,
Хоть в краю тихо, тишина...
Усім типирькы тяжко стало,
Всі хōтят миру, ни вина...

Як вітер, туй тригова гулят,
Ги гуслі, нервы нам гудут.
Бо мир ид нам ся ни притую лят,
З востока місяць вже идут...

Айбо робота туй тя дры лят,
Ож доста здріти, уставай.
Ид земли люди ся похылят,
О Мати Божа, помагай!

Бо скоро треба ярьовати,
Тай пиля хыжі си гребсти .
Коли йсе кунчит ся? Ни знати.
Поможе Бог ся нам спасти.

Кидь в єщо є нам ся убрати
Што сь їсти буде на столі.
Та ніщо сердити ся й лати,
Трафунки инші в нас малі.

24.III.2022.

Поміня́ в Мигаль роботу,
Взяв у руки автомат.
Быв Мороз шікōвный шофер,
А типи́ рькы и солдат!

З Лукова сь, ци з Березникӯв?
Знаву точно ты є наш!
И за тебе, и за вшиткых,
Молиме ся Отче Наш!

Дуже та́ мкы ни пилу́ й ся,
По крайка́ х ся роззира́ й.
Видиш ту́ мана пустого?
По копо́ ни там му дай!

Так му дай, вбы наухте́ ма!
Вбы навікы вже пропа́ в.
Та кидь є кōму, вбы датко,
Там го такуй закопа́ в.

Ци вта паскудь из Востока,
Знає тко такий Мороз?
Кидь бы знали - пōвтїкали,
У Шōйгу бы був психоз!

И Кадирōв тамкы ляже,
Лиш зайōйкат: дон-дон-дон.
А Мороз на нього ре́ вкне:
Тать заткай ся, ты, ганд*он!

Мы тя любиме ушиткї!
В гораздї ся пак верта́ й.
Сьому вōїну, дай силы,
Й, Христе Боже, помагай!

Дома в тя жона тай дїти,
Тōму там ся сокоти́ .
Желав ти благōполучно,
У здōрōвлю гет прийти.

Треба пōмӯч? Давай знати,
Збереме усїм село́ м.
Дасть нам Бог побїду й миру
Сядиме си за столом...

30.III.2022.

ПОЕЗІЯ ВОЄННОГО ЧАСУ

Живот нас дры́лят ид рѳбѳті,
Усе дає нѳві тала́нты,
Вбы і́діня нам было в рѳті,
Забы́ти мусай за серва́нты.

Типирь нам треба ярьова́ти,
Ити на поле, та садити.
Пак булі́ vybrати и знати,
Ож сыті́ будеме ходити.

Типирь садити, а пак ся́тки,
Ищи пѳбуде - копаня́.
Ни є тѳй радости и ця́тки,
У вшиткых сяк, не лиш у ня.

А што нас чекат, я ни знаву.
Коб`ы якѳсь лиш в горазд`ї.
Типирь часы вті споминаву,
Кѳй думав'им, ож у бідї.

13.IV.2022.

Паруйме ся, бо у нидїлю,
Ити бы паску нам сятити.
Прилетит ангел из небес
Про Воскресїня спѳвістити.

До сята близько, та ладїм ся,
Най оживе, шумит село!
Вбы в сятки красні, Великѳдні,
Гранкы, долины - всьо цвіло!

Та най на Паску тихо буде,
Й засвітит сонце из небес.
Убы ни чули сме тривѳгу,
Ай світлоє - Христос Воскрес!

18.VI.2022.

Пичім паскы, ги прабабкы́ пекли́ нам,
Сѡкѡтїм, давный наш сохтáш.
Бо чужое ни свѡбѡдно пуцати,
А честуйме, што має нáрѡд наш.
 У йсе гѡвіня мы ся спѡвідали,
 Подвиг пѡсту до типирь несли,
 И Крѡвльѡв Бѡжѡв всї ся причащали,
 Убы сьме душі грїшні си спасли.
А дниськы нам ся треба паровáти,
Тай скоро зыйде благодать з небес.
Паруйме паску, бо завтра бы сятити,
Бо Свїтлы́й праздник, бо Христос Воскрес!

23.IV.2022.

Так на Юря в нас ся знало,
Ож вдовиця'м ся орало.
Булї в землю тай пасулю,
В нас садили лиш по Юрю.

Днись череду гнали в поле,
Сперед тым - худѡбі соле,
Вбы ни ймали ся хвороты,
Вроky злі тай нечистоты.

Но а дагде в нас, на Юря,
За вѡдѡв, та мокне цуря!
Бо є звык ся поливати,
Й крїпости при тым желати.

Тѡму красно днись желаву,
Вбы Юрко ся файно мав.
Серенчі Вам й благодати,
Й шуга за бїду ни знати!

05. мая 2022.

Полони́на, полони́на -
Наша рӯдна мати.
Свої діти, малі се́ла,
Любит убнимати.

Любит вшиткі убнимати -
Д' сōбі притули́ти.
Выд біды народ русинський
Хоче всокоти́ти.

И типирь сюды пози́рат,
Да́где й засніже́на.
Сонічко на нас бряжчи́т,
А она́ студе́на.

В`іхоры сильн`ї ни пу́щат,
Тай ту́чі изпи́рат.
Бо є в ній свуй народ,
Завто го дози́рат.

И ови́ць ид сōбі пу́щат,
`Яфоны розсы́пат.
Фрішнот`ов карпатських гӯр,
Ка́ждого попы́тат.

Та най жиє Полони́на,
Цвіте й зеленіє!
Й наші біды, й негаразды,
Віхор гет рōзвіє!

12.V.2022.

Типирь, коли бы ся єднати,
Та быти вшиткым ворохо́м.
Єдны си будут мўцно спати,
А других кликати лохом.

Та де тота є наша єдність,
Кōтру так дуже хвалиме?
Єден ни знає де ся діти,
А другый ся из того сміє.

Пак гамішно ищи пōзвїдат,
Авадь на смїх ти што сь пувість.
А пак ся радує тай крутит,
Рознесе другим свіжу вість.

Най Бог заварує выд всього,
Што пўдлоє ся може стати.
Бо туй тко сь буде у бідї,
А другї, з крайкы, позирати.

Ни мож, ни гўнно сьак робити!
Ни треба даже пару літ,
Коли до нас біда ся кы́ не -
Буде нам виден цїлый світ.

14.V.2022

РУСНАЦЬКА ДЌЛЯ

Видав, сяка в русинѡв дѡля,
Ци маеме кого съ винити?
Убы си дома дашто мати,
Та мусиме у свѣт ходити.
Куды лиш путь нас ни вела,
И де руснакы лиш ни были!
Ни раз, коли съ, нам прадѣд`ы,
Через Атл`антику припл`ыли.
У Пенсѣльванїї, там нашѣ,
Трудили в шахтах ѡ по заводах.
Через рок`ы, кѡй заробили -
На ш`ѣфу ѡ гет, по м`орських водах
У Бельгїю ци мало ѡшли?
По ш`ахтах, `угля там копали.
Пак лиш кѡпїку до кѡпїкы,
Ѣ пїшко`м ся гет, дѡмѡв, вертали.
И на Мадярщину, в долину,
Убы якусь кѡпїку мати.
Ни раз ся чилядь избирала,
Там было там ушиткым жати.
А пак усяды по стрѡйках,
Ѣ на Сѣвер, хащу убаляти.
Ни раз`им чув за бурак`ы,
Ож як ходили ѡх копати.
По всьѡму свѣту, коли де...
Сяка тото руснацька дѡля!
Но фурт ся вернеме туды,
Де хыжа нам, дарабчик пѡля...

20.V. 2022.

ЗАДИРАНКЫ

Люблят люди фігльовати,
Чилядь другу задирати.
На задиранкы сохт`аш,
Дѡвжанин - вто цидолаш.

Хрѡмі в Ж`укѡві жуку,
В Косині - вто їжакы.
В Иван`ївцях - дичкуны,
Страбич`ово - кашкуны.

В`ольоваті по лемаках,
Гукане сут по лишаках.
В Березниках й зворяник,
У Ключарках є квасник.

В Ч`абині, здри, дикуны,
Кузьмино - вже кабаны!
Тко з Червіньова - баран,
Иде з Дубрѡвки гырг`ан.

Керечанський мотрыгаш,
А из Білок постолаш.
Новоселицькі - бабці,
Заводяни, при ріці.

Пиля них сут хріняш`і,
А в Пѡдплеші - тайстрѡш`і.
Гады в Угли дись живут,
З Краснѡй в`ацкѡші идут.

Б`уляник фурт булі їсть,
Й ріпляник у смак изїсть.
Рѡпляникы из Шандр`ова,
Т`учкы йдут из Берез`ова.

В Мирчі лиш кѡгутарі,
Люта - туйкы міхурі.
З Лѡпушанкы йшли зѡзулі,
Задне їло бы пасулі.

Доста йщи бы споминати,
Айбо треба стих кѡнчати.
Сяк ся знали задирати,
Як йщи знаєте казати 24.V.2022.

НАША СЎЛЬ

Ни є соле по бѡвтах,
Што бы нам робити?
Чим газдынї будут ле´виш
Тай и´нше солити?

В Доробра´тово ити:
Ро´пляники знавут,
Де бы тѡй ропы´намыти,
Видав, дома мавут.

Тко бы нам тото пувїв,
Бо вже сердце коле,
Кѡй газдыня си пѡдумат,
Ож ни купит соле.

У Солѡтвинї, коли сь,
Было єї доста,
Айбо вшитко розокрали -
Най їх йзїсть короста!

Солерудник бѡв великый,
Много там копали,
А пак штрекѡв, у Єврѡпу,
Сўль вту доставляли.

Фурт ходили там руснакы
Тай ропы си мыли.
Лиш за промысел тот давный
Были сьме забыли.

Солеварнї ни фунгувут,
А типирь їх треба.
Най бы в голос загучали
Й до самого неба!

Солеварный рўдный край,
Мусай розродити,
Убы єчим пак в гордо´вах
Капусту солити!

25.05.2022.

Припікат сонце, нич ни вчи́ниш,
Кидь сут у нас типирь діла:
Нам треба всьым сушити сіно,
Ци пови́сы хат без тепла?

Бо п̄о п̄олю пови́раста ла,
Х̄оть суш, н̄івр̄оку, фест трава:
Рясна, висока, файна, руна,
Велика - впират ми в брыва.

Мы ї скосили, та лягла си,
Лежи́т, загарят, пак в валкы́.
Два раз бы треба убернути,
А пак зобрати ї в пласткы.

На другый динь, трясти́ изра́на,
К̄ой спаде з паллага́ роса.
Трава пр̄у́вяла - стала сіном,
Ї несут нам ту́чу небеса.

Та треба скоро усьо схапа́ти,
В кага́та, пластя - туй тко як.
Укрыти кльонк̄ов, вбы ни мокло,
Бо нигда вно ни д̄уйде сяк.

Сякі в нас туйкы ретуалы,
Сушити й гет д̄ом̄ув везти́.
Най Бог сокотит, тых тко косит,
Ї к̄ому бы пла́стя пак трясти.

08.06.2022.

Так червиніють ся, ги грань,
Є сього рѡку туй їх доста.
Такі рясні й подостигали,
Та видко ги́нде їх, выд моста.

Червині из садка чиришні,
Самі росли тай достигали.
Лиш сѡнїчка прѡмінці пили,
Не хїмїйѡв їх поливали.

Та можеме їх рвати смїло,
Раз їсти, инші си закла́сти.
(Закладьованьѡм до зимы,
Усю пўвницю си закласти.)

У тарїл жминю, авадь двї,
Нам на хосен лиш вітамїны.
Йсе натуральное, из дѡмўв,
Ни сут за кіло грубі цїны.

Сяк літо нам дары приносить,
А мы хѡснуйме и тямїм,
Ож дано вшитко нам выд Бога,
Та в благодарности живїм.

09.06.2022.

Зелинї сяткы - ѓнь три дны,
До них ся вшиткї паровали.
Опшаря красно тай хыжї,
Пахнячѓв липѓв украшали.

Тай на березы рано'м йшѓв,
Убы їх вытяти хѓть пару.
Ги ялинок на Новый рѓк
Ни є їх дагде по базару.

Їх принисти, пак ид капурї,
Усяды, мѓцно заязати.
Сякый тото у нас сохташ -
Усьо у зелїнь украшати.

У сяткы йсі, вся чилядь йде,
До церкви Бѓгу ся молити,
Тай такуй зелїнь, колоскы,
Малый букетик посятити.

А старші люди кажут сяк:
Завто березы в нас носили,
Бо нич дерї вцят на опшарю,
Давно май, люди ни садили.

И сяк ся лишило й типирь...
Тай липу в нас усяды клали,
Бо нечисть всяку гет выдпудит,
За вто, давно, усї казали.

13.06.2022.

Де съте наші кандидаты?
Так вас много было!
Выборы пруйшли давно,
Тай всьо ся забыло.
Вы ходили, нам вбцяли,
Типирькы пропали.
Де съте люди? Што ся стало?
Кажіт, вбы съме знали.
Вже ся кунчила работа?
Вшитко вже готово?
Вы пувіли тай зробили,
Бо давали слово?
Говорили съте й пропали,
А люди ся вптали.
Обцянки тай проекты -
Ги роса пропали.
Час утікне. Кандидаты
Зась ся пак укажут.
Што вни вчинят для ТГ,
Файно нам розкажут!

Бѳгу дяковати, вижу:
Благородный отчий край.
Про руснака тото радѹсть,
Бо Вѹтчи́ зна - сятый рай!

Подкарпатя - сята земля!
До́ лиш мы туй ни сяті́ .
Ты пробач нам, Русь Карпатська,
Ож хаці ти изтяті́ .

Ты пробач, ни всокоти́ ли,
Й наробили много хыб.
Вже, Руси́ нїє, у рі́ ках,
Дуже мало вся кых рыб.

Ты даєш усьо, што годна...
Дасть Бог, вшиткі пѳймеме́ ,
Та Тебе, русинська земле,
Сокоти́ ти будеме́ !

Суш прийшла - вода пропала,
Йсе біда у нас настала.
Де воды си начиряти?
Яли зворы высыхати.

У колбдязях водиця -
Мало, на динци слызиця.
А з рікы - ни мож ї пити,
Мож ищи ся утровити.

Ріку, пōтук - зачищати,
Убы вōду чисту мати!
Ни дай Боже, хуже стане,
Бо припікат, ги выд гране.

Треба вōду сокотити,
Бо пак дале як нам жити?
Пошти всьо повыхало,
Сього рōку сяк ся стало.

Выд біды ся сий ни діти,
Вшиткым треба рōзуміти.
За исе'м писав давно...
Най ни буде всьым єдно.

Йсе, видав, Госпōдня кара,
Ож иде до нас Сахара.
Сяка суш типирь настала,
Вбы ся чилядь пōмїняла.

Вбы сьме знали, ож водиця,
Ги про пчолы, вто косиця.
Дбкї пўдло май ни стало,
Всьо мїняйме, часу мало.

Кобы файно у нас ляло,
Най бы падало ни мало.
Вбы земля ся промочи́ла,
Выд водичкы зась ожи́ла.

Тоды грибы ся бы верли,
И на динь бы ся ни спе́рли.
А росли бы дуже скоро,
По хаща́х, усяды, много!

Червенинькі - березо́ві,
В хамнико́ви и буко́ві.
Мы бы ранинько устали,
Вбы нас до́вго ни чикали.

Та у ташку, вадь кошар,
Клали бы карпатський дар.
Всі гранкы́ бы убходили,
Грибикы до́мӯв носили.

Най бы падало ни мало,
Вбы ся тӯлько ни чика́ло.
Най урōдят вже грибо́чки,
Го́луб`інкы, білі й кво́чки.

Які у Березниках вечоры́ !
Як красно віє вітер з полони́ ны.
Потемок скоро вкрыє всі дворы́ ,
Тай темна нўчка ляже на долины.

Та лиш литри́ ка буде нам світити,
То туй, то там, то всяды по стōвпах.
Устане місяць, та буде си ходити,
На нього тьма вже не наведе страх.

Но нўчка бу́ де мало май потōму,
Бо щи си сонце спати ни лягло́ .
А мы мōлім ся Гōспōду Сятōму,
Вбы сокотив наш нарўд и село.

Ба што о́сїнь нам несе́?
Фрішнѳту́ й грибо́чки?
Павутинку по двора́х,
Й золоті листочки?

Може слякѳть цїлий динь,
Зливы тай боло́та.
Ищи мало й по полях
Кўнчит ся робота.

Уже буде, так ги буде,
Нам ни выбирати.
Каждый буде до зимы
Хыжу парова́ти.

Но спиршу́ лише єдно́ -
З пѳля ся забрати.
У рѳбѳтї нам нїко́ли
Горы роззирати.

Ни увидиме, ож хаща,
В золотї й фарбле́на.
Яка о́сїньов в Карпах
Красота вчинена.

Завто о́сїнь ся насе́рдит,
Вїтром всьо изду́є.
Тай заже́ не нам морозы
Най руснак бїдує!

Айбо де нам бїдовати?
За всьо слава Бѳгу!
Ож снаряды ни летят
У двори́ць, 'д пѳрѳгу.

А морозы тай зима -
Всьо ся перебу́де,
За русинѳв Бѳг Сятый,
Вїрю, ни забуде.

Як в моминті застудило:
Дощик, віхор, фрішнота́ .
Уже гет за нас забыла
Жа́рка, літня тепло́та́ .

Як нам было надōїло,
Бо фурт спека, як тепло́ .
Уже скоро мороз вдарит,
По бōлōту буде скло.

Тай калы́ усї померзнут,
Бо типирь ни мож прўйти.
Мы пару́ йме ся до зими,
Їй бы скоро 'д нам ити.

Будеме ся вшиткі грїти
Пиля шпора й пити чай.
А типирь, в о́сїннї буднї,
Христе Боже, помагай!

Бо роботы дуже много,
А чим дале студино.
Йщи бы квасити капусту,
Убырвати гет вино.

Стру́ча луцтити, пожа́ти,
Гет помькати бурак.
Руснак буде без роботы?
Хыба, ко́й засвище рак.

СЛИВЫ

Сливы вродили, нївр̄оку,
Сього р̄оку доста.
Найдеме си туй талант,
Робота ни проста.

П̄опудпиранї в сад̄очку,
Бо ст̄овпы поламлют.
Слив рясных ся держит много,
Р̄ускы 'д земли тягнут.

Вже достигли и запахли
На всю середину.
Вбы плоды выд нас пропали,
Ни вижу причину.

Фурт вни будут у х̄оду
В простого руснака.
Каждый чинит, што си хоче,
Кобы была дяка.

Добрый буде з них узвар,
Лекварь мож чинити.
Сливовицю си м̄уцну
Може тк̄ось зварити.

Най всьо буде на хосен!
В зд̄ор̄овлю х̄оснуйме.
Сяк помалы, люди д̄обрі,
'Д зимі ся паруйме.

О́сїнь нам дōщї несе,
Ни як задощило!
Долиш чути звук цяток,
Нараз ми май мило.

Тай мракы, ги біла піна,
В зворы пōлігали.
Як за літо йсю пōгōду,
Дуже сьме чикали.

Но а о́сїнь ни скупа,
Дає, што нам треба.
Уже третій динь паде,
Леє си дощик з неба.

Пак за ним ся грибы рушат,
В хамниках тай стуршу.
Як утихне мало ляти -
Йти у хащу мушу.

А типирькы слухав нōвту,
Што ми о́сїнь грає.
Най мелōдія весела
Днись ся ни кўнчає!

Припорошило полонину
Білинським пухом, студино.
Тко лиш сидит си пиля шпора,
Тому бизувне, ож єдно.

Но тко пилює ся у хащу,
Убы си грибики найти,
Та мусит файно ся убрати,
Бо инак буде лиш зябсти.

Зябсти, та мож ся прѣстудити,
Й завіє віхор з полонин,
Та пудло, бо убнимат студінь,
Тай дожджик ходит до долин.

Измокнеш, назябеш ся доста,
Та дома нараз пий си чай.
У теплїй хыжи ся утрієш,
Ходивись доста, выддыхай.

Красно у нас задожджило,
А по п̄лю ся лишило:
Туйкы-там сотины буль,
Струча з был̄ом тай пасуль.

Дагде ся упстав бурак,
Чилядь го помыче пак.
Благо му, ож раз росте,
Сяк, помалы, п̄дросте.

Но раз треба бы ламати,
К̄лько стручови чекати?
Ни забыти й за пасулю,
Тыча в вороха притулю.

Туйкы вижу, Б̄гу слава,
Наросла нам и отава.
Што у літї гет пропало,
Восени св̄е д̄гнало.

Чим дожджити перестане,
Каждый до работы стане.
Што хыбит, та зашорити,
Лиш тоды си припочити.

Многі забули, ож вōйна,
Летят ракеты, бют каноны.
И пūd завалами мож чути,
Тяжкі пуслідні людські стоны.

Кōму сь война, кōму сь бїда,
А другим ги бы нич ни было.
Та треба нагадати нам,
Бо вижу што сь ся призабыло.

И хōть в нас мирный реґіон,
Но нам ни треба забывати,
Ож кўлько вже людей пўшло
За нас ушиткых войовати.

Бо нам издалеку ни видко,
Як там усяды побомбили.
Усяды смирть, бїда, рōзруха,
Де мирно люди адде жили.

Тяжкый типирь в державі час,
Та нішто туй ся веселити.
Кидь вы забули - в нас война!
Дись запишіт, убы тямити.

09.10.2022.

МІСЯЦЬ

Смола ся вылляла на небо,
Путьом литрика ни горит,
А місяць зопер ся за хмару,
Та дримле тамкы си, сидит.

Пак вижу, звізды ся укажут,
Тай місяць нараз май ясн`ый,
Усьых до вороха закличе,
Бо говорив бы, ги живый.

До рана бисіда на небі,
Но чим того ни вичурк`ы?
Бо місяць наш - ото хлопчище,
А звізды - цімборкы-дівкы.

А за што бисіды небесні?
Казкованя,видав, ги у нас.
И видят красно всьо из неба,
Ни спряче ся у тьмі и фрас.

Но місяць пораз ся насердит,
Та ходит небом си самый,
Бо кажут звізды му, ож півный,
Ни раз шептали, ож слабый...

Изранинька вже легдвы ходит,
Укрыє го покровиць хмар.
Блистящі звізды - тото х`ыба?
Ци може вто, ги кажут, дар?

За йсе си думат, коли лігат,
Сякоє в нього вже давно.
Но чим ся сонце рано укаже,
Усне та стане му едн`о.

Земля ся папланом уккрыла,
Тот паплан - листячко дерев.
И видит ся, ож ярь лиш была,
А туйкы скоро зимный рев.

Рев студини, сильных мороз̄ув,
Што прийдут пак из полонин.
Туй треба др̄ов х̄оть пару в̄оз̄ув,
Из бука, вадь сухых ялин.

И кидь ни буде у нас свѣтла,
Мы перебудеме, ни бай.
На снѣг мягкый и танцѣ вѣтра,
Долиш из хыжѣ позирай.

Х̄оть робот`ы ся й п̄ок̄унчали,
Итак си найдеме талант.
Ни раз уже сьме зимовали,
Всьо буде добре, вто гарант.

И будут сяткы дуже скоро,
З сятами к̄унчит ся зима.
Морозу туй ни буде много
А студѣнь п̄уде гет сама.

За студѣньов ся сонце вкаже,
Тото што вже дає тепла.
Та нараз цвѣт на землю ляже,
Рѣка ся вырве гет з-п̄уд скла.

Несли сюды бы хелуїны
Лише їм мало вōлі дай,
Та зачнут бити нам у стїны -
Шабаш до хыжі си пущай!

Сяких чим дале треба гнати,
Та честовати свўй сохташ.
Не треба нам чужое брати,
Бо поминальний динь у нас.

Нам треба свойих спомянути,
Што вже уснули вїчным сном.
Бо нашу памнять ни рōздути,
Палят свїчки ся всьым тыном.

Давно сяк было й дале буде,
Два раз у рōці все йдеме.
Та за мертвых ся мōлят люде,
Бо вни вже там, мы - живеме.

Штрека без штрекы,
Лиш назва ся впстала.
Ни є вже смерекы,
Баронеса пропала.

И Рампа є выще,
Но тихо туй стало
Лиш вітер засвище,
Шумит мотор мало.

Пак дале сут Шины,
Мы кōлії мали,
Но вырвали з глины,
Гет штреку забрали.

Тямлят тото старші,
Мōлōді лише чули.
Шуміли ваґоны,
Вже й люди пӯснули.

Тягла ся "мадярка"
Выд шість годин рана.
Жона, ги жандарка,
Выдправлят Ивана.

Там чиляди много,
У кадрах робили.
Всі, догде єдного,
Фурт так ся возили.

Штрека в Куртацьку
Тай гет пӯд Гымбами
У хащу руснацьку
Ходили з пілами.

З Андрійча возили
Тай гет из Масного.
В ваґоны грузили,
Ваґонӯв фурт много.

Давно тото было,
Затихло й пропало.
Село ни забыло -
Бо в назвах ся впстало.

Ліс ся парує до сна,
Дримлют старі хамникы.
Из листя ни є вже хосна,
Укрыют усьо сніжинкы.

Сніжок їм учинит хōвпак,
Натягнут деревцята гунї.
Из гранкы віхор май пак
Изыйде на подины рунї.

У хащи тя тягне на сон,
Аж страшно, така тишина.
Смутный мало туй фон,
Наляти в погар бы вина.

Убраті хыба берізкы,
Гранками, в золотых віганах.
Но скоро огōлят рўскы,
Всьо буде дōвкола в снігах.

Пак мўцно си хаща усне,
До яре їй дōвго бы спати.
А нам до лиш зимного дне,
На таку бы красу позирати.

Укры́ла нас нӯч, ги чорна вере́та,
Пӯд нив нам ни видко ся нич.
В камін ся намече колота трепе́та,
А світла ни є, хōть го клич.

Огне бы накласти тай свічку палити,
Без світла не дальна нам путь.
Ги телефон бы си литрик носити,
Як было до а́дде - забудь!

Єдні ся зажурят - як ка́меры бу́дут?
Розмерзнут ся вшиткі мняса́.
Як без фейсбука другі прōбудут?
Паде нам, ги студінь на пса.

Думат си чиядь, ци хуже не стане,
Ба ци дальше пропаде и газ?
Датко из ми́ригӯв приступ дӯстане
Но з нервӯв ни пӯдеш в корґаз.

Лиш си на шпōрі пак їсти варити,
Помалы й назад в давнину́.
Дрōв си тонкых до хыж наносити,
Вмісто "цезаря" їж токану.

Но буде як буде, куды ся дівати,
Сяк стало ся ныні у нас.
А што буде туйкы, што дале чикати,
На всьо нам о́твітит лиш час.

Порося днись рано встало,
Цїлу нӯч, видав, ни спало.
Ги бы чуло - час пӯдходить,
Завто зажурено ходит.

Нич бы рано вже ни їло,
Походило, бігло, сіло.
В кецку чує ся тривога,
Пӯдла у свини дорога.

З двору чує балаган,
Раз мовчит, ги партизан.
Слухат, ба што дале буде,
Што заходят 'д минї люде?

Што вам треба? Вы куды?
Гет лишїт ня до біды!
Но они мене ни чули,
'Д лабі мотуз й потягнули.

Йойкав я туй, страшно як!
Де вы тягнете ня сьак?
Я нигде бы ни гуляв,
Уже'м з страху ся пустяв.

Но пак де ми ся дівати?
Задер йойкати, ревати.
Як ня трутили, я впав,
Нуж у шию ми запхав...

Думаня ся перервало...
Порося онь жаль ми мало.
Но прийшов на нього час,
Бо сьакый у нас сохташ.

Но а нам лиш добре з того,
Кобы солонины много.
Ни живот в них, а біда,
До лиш нам хосен - їда.

Буде скоро Миколай,
Най нам нич ни носит.
До лиш, Чудотв̄орцю, дай,
Вто що чиядь просит.

Мир най буде на землі,
Тко без нього годен?
Най всі будут у теплі
Тай нитко голоден.

Вбы ся к̄унчила в̄ойна,
Всі ся повертали.
Ночи материй без сна
Най бы ся к̄унчали.

Най ся вернут у наш край
Всі живі й зд̄ор̄ові.
Поможи тым, Миколай,
Тко в біді тай хворі.

Най принесе и подарок,
Всьым, тко заслужили.
Неба чистого, без хмарок,
В мирі бы сьме жили.

Як красу йсю не любити?
Підкарпатський отчий край.
Можеш ты хōть-де ходити,
Айбо своє - того рай!

Тото рай хōть не небесный,
Но лиш туй нам благодать.
Рӯд ми туй прадавный, чесный,
Душі прадідӯв звучать.

Они шепчут крōзї горы:
Не забудьте за свїй род!
Не схōдїт з Христа дороги,
Бо Вы будучнōсть, народ!

Мы Вам бисїду лишали,
Тай культуру и сохташ.
Мы лишали, вбы сьте мали,
Най ни згыне нарӯд наш.

Най живут прōстї русины!
Наш сятый карпатський край!
Люблю всьо, выд вод до глины,
Христе Боже, мир нам дай!

Дай Боже кріпости всьым нам,
Біду страшну йсю перебыти.
Усьым карпатськым русинам
Людьми ся впстати не забыти.

Бо ненависть, брехня кругом,
Зло з середини нас поїдат.
Чума над варошом й селом,
За чилиядь нашу все ся звідат.

Мы світлый рōзум сōкōтїм,
Не дайме ненависти сили.
Нам бы єднати ся, тямїм!
А не на своїх брати вилы.

Кидь тяжко нам, перетирпїм,
Раз нич не вдасть ся поїняти.
Но вже й по-людськы заживїм,
Бо нам усьым ся треба знати.

Аж хочеме так дуже мир,
Та миж сōбōву не вōюїме.
Паскудных слўв закрыйме тир,
Єден из другым ся честуйме.

В нас Новый рўк буде сумный,
Тай невеселї прийдут ся тькы
Загōйкат місяць, ги живый, -
Вы што ся бавите у пряткы?

Село промы́кат темнота,
А нам їй нічим засвітити.
Ци буде радōсть вже тота?
У мирі бу́деме си жити?

Мы нич ни знаєме як буде,
Лиш віра світит в темнōтї,
Ож Гōспōдь Бог нас ни забуде,
Настанут дны йщи зōлōтї.

Шумит п̄д горами Боржава,
Тече си туй шустра ріка.
За край наш - Г̄сп̄оду слава!
Де русины прожили віка!

Жиєме мы у горах Карпатських,
Наші села выд г̄р до долин.
Народ - не династій богацьких,
Но меле єднако всьым млин.

Є місто п̄д небом руснакам,
Што з Богом у сердці живут.
Є місто простым неборакам,
Што в світ за к̄п̄ік̄ов идут.

Най чияди, пр̄ст̄ому нар̄оду,
За труды тяжкі ся воздасть.
Не дав Христос пропасти ми р̄оду,
Тай типирькы, вірю, не дасть.

Зась дожджик у децимбрі лле,
А адде снігом порошило.
Земля воды си доста пє,
Йсе їй за літо ся лишило.

Вода из зворин тай кырниць
До лиш в долину си изтїкат.
Не видко зливам сим кониць,
Рїка шумит, куды сь утїкат.

Шумит сердита й каламутна,
Ги бы ся вадила з селом.
Чудна погода й доста смутна,
Видав ся вдарила чолом.

Устиг ся пōт҃҃к пōміняти,
У нього нōвта вже ни вта.
Ищи нам мало буде ляти,
Бо хмара читава, тōвста.

За сим пак туйкы тихо стане,
Морозы прийдут, заціпит.
Тай каждый думати си яне -
Як час, сятив бы ся, летит.

Бо Новый р҃҃к, и сяткы скоро,
Пак р҃҃к, як стала ся біда.
Прийди вже радости дорого,
Утїкат час нам, ги вода.

Днешный рӯк уже проходит,
Кўлько бід вўн нам принїс!
Де тот вірус? Ищи ходит?
Нич про нас дороги й лїс.

Усі біды, што в нас были,
Выдйшли на другый план.
Мы за них вообще забыли,
Бо война, мы їй не пан.

Всьо вмоминті инак стало,
Поміняв ся гет живот.
Нам ид вірі ся ни брало,
Який туйкы поворот.

Аїбо час єднако ходит,
В серенливі дны й сумні.
Новый рӯк уже пўдходит,
А из ним нам другі дні.

И пак буде вже як буде,
Нас тото пак не мине.
А сись рӯк ся не забуде
У многих не лиш мене.

НОВЫЙ РҰК НА ПӨРӨЗІ

Дай Боже нам миру
У Нөвөму рөцї,
Днӯв добрых, ги чиру,
Без слыз си у өцї.

Тепла - тко в мөрөзї
Гөлөднөму - исти.
Новый рұк на пөрөзї,
Несе дөбри вїсти.

Нич до лиш миру,
Всьо инше пак буде.
В годину щасливу
Най вернут ся люде.

Герлянды не свїтят ся,
Но свїтит ся вїра -
Вөйна ися кӯнчит ся,
Проженеме звїра!

БИСІДА

Про мене бисіда, ги мід,
Она дана мині выд мамы.
Розтопит ми на сирдцю лід,
Розганят гет мракы-туманы.

Як Прометей був дав огне,
Орел завто му пичінь дзьобав.
Не є у нас и єдного дне,
Убы ся тко съ не сміяв, не гобав.

О як сяк смішно говорити!
Нас фурт нитко не рōзуміє!
Уже ся треба выдучити,
Бо з нас неграмотнōстьов віє!

Бо грамотно - тото лиш так,
Ги в теливізōрі гōвōрят.
А мы усе - йо, айно, пак,
Завто на нас ся нич не твōрят.

Не гōвōрім, ги баба й дїдо,
Тото не в тренді, давнина!
Нам сяк живот ся стелит блїдо,
За йсе не наллют нам вина.

Сяк терпиш, бисідо, в ланцах,
Тебе туй нич лиш розпинавут,
Бо ты нитко у їх очах,
Цїнити рўдноє не знавут.

Но точно будеш дале жити,
Бо в тōбі прадїдўвськый дух.
Ги чїчка пчўл нектар звеш пити,
Неінтересна съ лиш про мух.

Тоты, тко люблят рўдне слово,
Тями, всокōтят тя выд бїд.
Про нас звучиш усе сятково,
Про нас солодка съ, ги кōй мід.

Тепла ярь посеред зими,
Аномально так, ги фурт.
Всьо ся в нас перимішало,
Дождик й сонце в єден гурт.

Дись сады ся рōзпущавут,
Хочеш, найдеш й первоцвіт.
Сніг хыба по полонинах,
Инакый стає сись світ.

Де ся діли тоты зими,
Што застав и я давно?
А тоты, што чилядь каже?
Инчак нам типирь дано.

Были сяткы у дожджови,
Теплота ни йде нигде.
Йсе погано є про зимлю,
Де зима ся діла, де?

Може, сяк нам и май ліпше,
Без мōрōзу, в теплōтї.
Айбо студїнь точно прийде
Из снігами у глōтї.

Земли треба выддыхнути,
Пūd покрывцьом сніговым.
Пріскїпам тай паллагови,
Тоже треба, ги живым.

Но природа усьо вертат,
Проти нїї мы нитко.
Кōй ся сяк усьо колотит,
Знаєме, ож виден тко.

Зима тепла, ярь студена,
Ни дай Боже, в літї суш,
Пак ниякого врожаю,
Мало яблок буде й груш.

Треба буде привыкати
До новых глобальных змін,
Инчак буде дуже тяжко,
Ни устанеме з кōлін.

Стытко израна селови,
Зябут дōвкола гранкы.
Бе нас мороз по чолови,
Срїблом мастит дїлянкы.

Дыхат студїньов хаща,
Закашле ся вїхром зимы.
Мороз - тото звїрова паща,
Жертвами у нього сьме мы.

Но чим ся лиш сонце укаже,
Розокладе нам нараз огне.
Студїнь у звора ся спряче,
Ни слїдно ї бїлого дне.

А нїч пак укладе го спати,
Загасит слабинькый огинь.
Студїнь пилує ся встати,
По зворах просидїла динь.

Сонце сий зимы сильное,
Но студїнь ся просто ни здасть.
Вже дōвго змагают ся двоє,
Тко бōльше стихїї додасть.

Крутит, играт п̄вітруля,
Білых пух р̄здуват,
Така шустра вна, ги куля,
Зимлю гет р̄ззуват.

Як закрутит ся на п̄лю,
Та лиш снігом фуркат.
Видав чує, што говорю,
Завто в крышу дуркат.

З віхорьом ся фраирує,
Играє си путями.
Каждый видит їх и чує,
Най бы йшли хащами.

Так розхлипали дерева,
Што ид земли гнут ся.
Студінь йде, ги королева,
А њни трясут ся.

И мороз ид ним пак прийде,
Бо што сь запоздив ся.
Сонце ляже, н̄чка выйде,
Місяць зажурился...

Што было давно, тото ся ни верне,
Світ через нас ся уже ни розверне.
Як было, так было, хыба споминати,
Живот типирішньый бы ити муровати.

Тым што пруйшло, уже жити ни будеш,
Хоть ясно, ож точно тото ни забудеш.
Як было до адде, ото ся минуло,
Кобы ся на дале нам файно ся чуло.

Ткось ся упстав, айбо датко, ги тїнь,
Чим лиш туй тьма, тай ни є їх. Амінь!
А было їх доста, кой сонце світило,
Ни так усьо просто, ги часто ся сніло.

Но хыбы ни є. Час жити нас тручат.
Дны поскакали, ги з струча ся сучат.
Єдно лиш ни знати, што дале нас чекат,
Каждый надїю на будучнѳсть плекат.

А нашто жалїти, єдно лиш желати -
Назад ся вернути, убы што сь мїняти.
Што было - істѳрїя, а дальше - живот,
Кобы ни прошляпити лиш свуй поворот.

Житя людськое, ги млин водяный,
Фурт крутит ся голесо, вбертат.
Голесо в рѳбѳтї - чиядник живый,
Вода - час, што вже ся ни вертат.

Вода на голесо шустро надходит,
Раз чиста, лиш є й каламутна.
Живот у чѳлѳвіка усяко проходить:
Благодать є й година см`утна.

Ци дѳвго ся голесо буде крутити?
Кѳлько буде наш млин фунѳвати?
Кѳлько на свїтї судило ся жити?
Наперед нам того ни узнати.

Ни вірит ся... Пролитїв рӯк.
А было всьо тото, ги вчора.
Тоды ся видїло - став вік,
Война иде, паскудна, хвора.

Наш шок тоды ни передати,
Литят ракеты, танкы бют.
Єдні не знавут де утїкати,
А другі перві крѡв си ллют.

Мы тоды думали - кониць,
Усьо рахуйте вже пропало.
Вже нич до ярьных нам косиць,
Усьо кругом на містї стало.

Айбо житя тручало жити,
Якый ни був бы тяжкый час.
Мы потягли ся што сь робити,
Вѡйна в краю ни ймила нас.

Но мы ся з крайкы ни лишили,
А тко чим годен помагав.
Ищи до вѡйны сьме си жили,
Лиш пак нам инше Гѡспѡдь дав.

Страшнї тривогы серед ночи,
Без світла были сьме ни раз.
Но йтак ни видїли нам очи,
Што видїв вѡїн, без прикрас.

А кӯлько много ся узнало...
Што мирный час бы ни навчив.
Многым житя ся поламало,
Блаженна памнять, тко спочив.

Ярь прийшла, тепло несе,
Айбо най почекат.
Нич зимі, ож март исе,
Ищи студінь плекат.

Студінь пряче ся у зв̄орі,
Выдты си вызират.
Вітер йде хащами 'д г̄орі,
Вершанкы роздират.

А в село тепло надходить,
С̄онічко пригріло.
Цілий динь по небу ходит,
А пак дись ся діло.

Може быти, застудит,
Айбо раз година.
Теплота ид ним летит,
Файна ярьна днина!

Расты ся берегом стелят,
Ги чиядъ на свальбі, стōят.
Но дуже ся раз ни веселят -
Бо гості 'д ним білі летят.

Студино у морозі стōяти,
Запарі у ногы зайшли.
Сонце ся впстало чикати,
Бо скоро ся туй изыйшли.

Думали, час ся зобрати,
Потепліло, туйкы весна.
А студини де ся дівати?
Ходит гранками сумна.

Ходит, з віхором гулят,
А растикы там позябли,
Сніг до них ся дōтулят,
Ги бы го туй нагребли.

Завто ся ушиткі убрали,
Ги на Паску стōят, студино.
Пчолы бы з ними играли -
Сōнця лиш треба, едно.

Ревут, нахмурили ся хмары,
Не рушат сонце ся нигде,
Не видко у мраках нам чары,
Што ярь несе нам, к̄й иде

·
Коли иде в село май близько,
Тай гулят п̄льом й по лісах,
А мы си тварь впустили низько,
Тривога к̄втат по душах.

Но дасть пак Б̄г, и ясно стане,
Утїкнут в зворы гет мракы.
У наш̄м краю мир настане,
Чикавут го старші й дїтвакы.

Ярь иде така, ги треба,
Сонце, світло - благодать.
Тепло вылляло ся з неба.
Козинкы ст̄ят, ги знать.

Айбо ярь ни первоцвіты,
Й сонце ясне на дв̄рі,
Выд роботы треба прїти,
Пр̄будиш ся, та г̄рі.

Х̄оть и сплячка ни проходить,
Хапле нас, убнимат лїнь.
Каждый схопит ся, та робит,
До лиш пак доганят тїнь.

Скоро всьо зазелинїє,
Глина в п̄лю буде вон,
Каждый динь ся дащо дїє,
Бо роботы туй вагон.

П̄дчищати й ярьовати,
Наготовити си др̄в.
Вже ніколи выддахати,
Рано встав тай будь зд̄р̄в.

До 220 рўчницї Духновича

Духновича слово живе!
Безсмертний, Великий Будитиль!
Тямиме! Хōть час и плыве -
Не забуде ся народа хранитиль!

Славный Будитиль во вїк!
За край свїй, народ настраждав ся.
Выд Русинўв 'д чужōму не втїк,
Спōкусам земным не пўддав ся.

Завто го Руснакы тямлят,
Бо Вўн є по правдї народный!
Духновича орлята летят!
Вїчна слава, Отцю́ благородный!

ГАЗДЇВСЬКА ПОЕЗІЯ

ДРУТАРІ

Кажут, в Лавках друтари.
Што тото за люде?
Нагадати треба нам,
Най ся ни забуде.

Вто професія забыта:
В нас люде ходили,
Та из дроти, што бы треба,
Чиляди робили.

Были йсе Словакы з Спыша,
До нас вандровали.
Посуду красно Русинам
Друтьов убплітали.

Так она ся ни казила,
Й довго ся держала,
Наша чилядь выд роботы
Долиш хосен мала.

З дроти всякі кошары,
Й иншого усього.
Друтарѹв по наших селах
Было, давно, много.

КОМИНАРІ

Давно люди собі др̄ов
Много паровали.
У зимі, к̄й студино,
Доста гайцовали.

Убы в хыжи теплота
Тай варити їсти.
Много из шп̄ор̄ув х̄усна,
Нїщо ми й пувісти.

Но забыли мы типирь,
За таких робочых,
Што фурт чадянї ся ймали
До р̄б̄ут ни простых.

Комино ся зачадит,
Й имит ся г̄оріти.
Ни раз в хыжи надымит,
Як пак там сидіти?
За тото б̄ни и были -
Коминарі наші.
Ни бояли ся огне,
Выс̄оты тай сажі.

Была груба щітка в них,
Інструменты мали.
За т̄оту тяжку р̄б̄оту,
Всі їх честовали.

У всіх селах й городах,
Таланту вни мали,
И за г̄омбицю їх діти,
На щастя имали.

КОСАРІ

Давно были косарі,
Кōй ся йщи косило,
По гранках усяды сїно,
В літї ся сушило.

Треба было покосити,
Завто ся збирали.
Наперед ся до кӯсьбӯв
Файно паровали.

Треба было красно косы,
Дома поклепати,
Тӯчку, шміргель, косяник -
Усьо си изобрати.

Йщи потемок на двōрі,
А вже брали косы.
Гет лігала си трава,
Убпадали росы.

Та до вечера пак доста
Травы сōбі ляже,
Бо косили, дōкі в небі,
Місяць ся ни вкаже.

Пōедні в валка изкōсят,
Такуй го убернут.
У єдного бока прӯйдут,
Тай пак так ся вернут.

Кōсят, кōсы выдтиравут,
На всю серид`ину.
Та усе ся призирали -
Дав бы Бог год`ину.

БОКОРАШІ

Бокораші - мўцні люди,
Забыті вже нами.
У честованю фурт были,
Помиж русинами.

У далеку йшли дōрōгу,
Лишали родину.
Й на бокоры, в хащу г`усту,
Он̄ на Верховину.

Верховину, в Синевир,
Туды ся змагали.
Там смереку убаляли,
Гет кōру знимали.

Так рубали через зиму,
У морозы н`аглі,
Пак смереку ид ріці,
У великі м`аглі.

Дале в літі, вадь яри,
Язали в бокоры.
Помолили ся й пропали,
На души тривогы.

Пустят бокор дōлі вōдōв,
Й мусят гадков`ати,
Бо ріка гўрська, шікōвна,
Годно што сь ся стати.

Нїколи їм было здрїти,
На красу природы.
Кобы бокор ни розбили,
Вті глубōкі воды.

Дись до берега пристанут,
Мало припочити,
Айбо часу было мало,
Нич туй ни вчинити.

Миж Кричовом й Чумальвовом,
Ни раз к`ынут нōгу:
Пўд мостом бокор ся зопре,
Й згородит дōрōгу.

Через Дулово, пак Углю,
Дагде зась пристанут.
А до Бущина чикайте,
Коли ся дўстанут.

Там, на березі си спечут,
Бульку й солонину.
В хōлōдōчку мало ляжут,
У хвїлю, год`ину.

Пиля хреста ся помōлят,
Й дале на бокоры.
Вже попōлудню їм видко,
Урмїзьовські горы.

Скоро Бущино туй буде,
Тисянська долина.
Так йуй зрадуют ся люди,
Ги мала дїтина.

Й сьак до Тисы доплынут.
Туйкы! Слава Бōгу!
Брали мōтузы й сокыры,
Й пїшком, гет в дōрōгу.

Дашто дїтям своїм куплят,
Што їх так чикали.
Бокораші сьак робили,
Вбы дōбрї ся мали.

НАРОДНЫЙ ПРОМЫСЕЛ

Наша чилядь вшитко знала,
Дуже добре майстровала,
Што лиш на опшарю треба -
Бо ни падало всьо з неба.

На газдўвстві майстровати,
Треба было файно знати.
Промысел народный бив,
Котрый днись ся призабыв.

Всю матаргу в сїнокосы;
Вилкы, вилы, граблі, косы.
Вшитко дома ся чинило,
Де пак треба ся носило.

Вўз, самōтяжкы и сани,
Шпор, вбы в ньому было грани.
Што ся на опшарю мало,
Вто ся вшитко хосновало.

Што сь у бōвтї куповали,
Айбо инше дома мали.
Й цуря си самі чинили,
Сяк руснакы давно жили.

ГРИБАРІ

Долиш сōнїчко ся вкаже,
Чим рано настане -
Хōдят люди по гранках,
Ги, кōй партизане.

Тōты люди - грибарі,
Выхōдят усяды.
За исе бы вже писати
Спўванкы й балады.

Кажда гранка, хамники -
Де лише ни были.
Про хвороты, бўль в ногах,
Вни давно забыли.

Долиш путики хащами
Усяды прōмісили,
Коли глядали си грибы
Тай дōмўв носили.

Фрїшнота, сильнї дōжджі,
Чилядь ни спирали.
У кльонках мнōгї ишли,
Грибикы збирали.

Най выд наших грибарўв
Грибы ся ни прячут,
А самі у грубу тōрбу
Прийдут, та поскачут.

Пōвну тōрбу каждый динь
Тай ташку до того.
Убы каждый си грибарь
Изнїс грибўв много!

ПРИСЯТЫ

МИКО́ЛІ ПОЦКОВИ

Дядя Коля, Вам приве́т!
Вычитав'им из газе́т,
Ож ни про́ста дниськы дата,
Дуже праздничка, бога́та!

Наш почесный чо́лoвiк,
(Йoй прожив бы цiлий вiк!!!)
Дниськы маe рождиня́,
То́му пару слoв выд дня.

Труд Ваш вызнала Свалява,
И почесный титул да́ла.
Майстер сте на вшиткый свiт,
Лише в радости живiт!

Лiта файнi и в достатку,
Та най буде всьо в порядку.
Óбразчикoв дуже много,
Тай гостина пиля того.

Вам литят слова вiтання,
Самi лiпшi пожелання,
З Березник до ваших ух -
Ваш лишацькый вiрный друг!

МИГАЛЬОВИ САРАЙОВИ

Серус, мої цімборы!
Шлю я вість у всі дворы́,
Убы каждый тото знав,
Щастя й радости желав.

Рокӯв 36. мину́ ло,
Як село усьо загу́ ло,
Взнав тоды боржавський край,
Ож уродив ся Сарай!

Красно я му пожелав,
Убы мікрик ґазовав,
На граници ни держали,
А увиділи й пуццали.

Та Бог дай бы сись Сарай,
Быв мӯцный, ги самурай!
Убы вшитко бировав,
Шуга за біду ни знав.

Лиш честованя, любви,
Тай достатку у дворови.
Та паруй ся на банкет,
Выд Заптока привет!

МИГАЛЬОВИ МОРОЗОВИ

Вже ни гля́ дай білых роз,
В Березниках днись мороз.
А у Кривому́ їх два,
Литят праздничні слова!

Тот, што в Кривому́, Мороз,
Я пувім того в серйоз.
Такуй ипен сього дня,
Має праздник, рождиня́ .

В Керецьках ми дниськы став,
Я його й ни привітав.
Хы́ бу треба ми справля́ ти,
Но тай Вам ушиткым знати:

Ни Мороз йсе - Морозище!
Жене мотора, онь свище!
Пуде в Чехы, на Гава́ ї,
Й ни доженут по́ліцаї.

Мороз главный на пути,
Каждый мусит выдййти,
А кидь ньет, та посигна́ лит,
Пару слўв ищи доба́ вит.

Я його поздоровляв,
Щастя й крїпости желав.
Фурт щасливї дороги,
Най ни терпнут шуга ноги.

Дома - ласкы тай любові,
Убы были всі здорові.
Файно, Міша, все ся май,
Пожелання принимай!

ЮРОВИ МЕЛЬНИКУ

Юрій Мельник? Добрий динь!

В шпōрі наклади огинь.

До гостини ся паруй,

Напичи нам мало буль.

Первый апріль на двōрі,

Вино тоже в погарі.

Перебач, ож дистанційно,

Сякий час, завто надійно.

На гостину ни тот час,

Бо біда сяка у нас.

Айбо як ни привітати?

Треба дашто й пожелати!

Дурный апріль - фіглі, сміх.

Радости му пōвных міх.

Юрко Мельник ни дурак,

Жўн фурт хоче, неборак.

Но тай жоны сяк, взаїмно,

Хōдят 'д ньому енергійно.

Тко йщи годен сяк ся мати?

Треба му ся вбараняти!

Йсе дōвжанський чōлōвік,

Серенчі му пōвный вік.

Знавут го усяды й всі:

Сын Карпатської Русі!

Най все буде в благодати,

Силы хōчу му желати.

Кріпости й здōрōвля много,

Тай достатку пиля того.

Фурт ся добре, цїмбор, май,

Тай мене дись споминай.

Вшитких благ ищи желаву,

Приклоняв ся, убнимаву!

01.IV.2022

СЕРГІЮ МАТІШИНЦЮ

Шестый апріль - файна дата,
Пійсят рōкӯв нынї в брата.
В брата нашого - русина,
У Иршавї днись гостина!

Наш честуємый Сергію!
Маву на тото надїю,
Ож фурт будете здōрōві,
Серенчі Вам тай любōві.

Желав сил тай благодати,
Вбы дōбрї усе ся мати.
Бавте Мигалька б̄нука,
Слова дїдика - наука!

До сто лїт ищи прожити,
Й нич ся такуй ни журити!
Вшиткых благ я Вам желаву,
Убнимав, поздоровляву!

06. IV.2022.

МИГАЛЮ САРАЮ

Дорогий Мигаль Сарай,
Привітання приймай!
Най у твоїй рожденный динь,
Горит радости огинь.

Най Господь тебе сокотит,
Выд біды усе выдводит,
Серенчі, здорбля много,
Всього файного, нич злого.

До лиш жити в благодати,
Й нигда вже біды не знати.
Чим ся скорше гет вертай,
Децу выпеме, не чай.

Будь здоровый, ги тот бук,
Тай достатку ти до рук!
Што сь лише си загадав,
Убы сь вшитко того мав.

Красно тя поздоровляву,
Тисну руку, убнимаву.
На многая й блага літ!
Выд родини ти привіт!

ИВАНОВИ БИНЯЧО́ВСЬКО́МУ (акростих)

Иван у Буштині жиє
Вино у смак в̄н, пораз, пє,
А к̄й си вріже буженину -
Най бы промок си каждый слину!
Богатый дуже на слова,
И як тямит їх голова?
Ни знав у кого в̄н ся вдав,
Як тот талант у ся зобрав?
Чим годен, хоче помагати,
Отцюзнину си величати.
Великий наш поет выд Бога!
Сільський, в трудах лише дорога.
сил̄ный в души тай вірный р̄ду,
Карпатськ̄ому його нар̄ду.
руснак̄ы мавут всі го знати,
Його ни гріх нам честовати!

ВАСИЛЮ ЄВЧИНОМУ (по смертне)

Вже нікому так фігльовати,
Такого бґльше вже ни буде.
За старбсту, за Василя,
У нас ся нигда ни забуде.

Уже три роки, як ни чути,
Його весельй голос, сміх.
Любив Василь усьо на світї,
Из фіглями мав пбвный міх.

Йсе наш народный самородок,
Гудаком був, старостовав.
Пак на Мукачево автббус,
Из Березникбв, рано, гнав.

Межи людьми, я знаву точно,
Лиш добрым словом ся споминат.
Про нього памнять сбкотім,
А Федорович най спочиват...

ПРАДІДУ ИВАНОВИ ЯНОВИ (посмертне)

Прощен бы, прадід ми Яно,
Шістнадціть рōкӯв як умер.
Давно вто было, айбо час
Про нього памнять не подер.

Тать-де забуду, кидь самый
Усе тоды го споминав,
Кōй прӯйду Жолоба, йду в Лысу,
На полони ны позирав.

Бо там помалы, динь-у-динь,
Ни раз з худōббōв ночовав.
Бо прадід у ня був вӯчарь,
Та фурт си вӯці дозирав.

И я малый го йщи застав,
Тай доста файно затымив.
Я пōмню всьо, коли приходив,
Коли, прощен бы, ищи жив.

Як баба нарабляла з вōвнōв
Тай вуці, ягнятка малі.
Но як мині за йсе забыти?
Сякоє было у селі...

Тямлю си о́прōвӯд тот смутный,
Як было хмуро, студино.
Прощальный наказ доста куртый,
Спочив на вік Иван Яно.

Спочив, лиш памнять ся упстала,
Примір у сьому є вірші.
Я вірю, лишив ся у горах
Дарабчик прадіда душі...

ПРАБАБІ МАРІЇ ЯНЎВЎЙ (посмертноє)

- Йой промок бы слину й пан,
Як запах бы му токан,
Айбо мы му ни даме,
А самі го изіме!
Сяк ми баба говорила,
Кōй ми ідіня варила.
Годна была мало й буль,
Авадь сербати пасуль.
Все, прощена бы, казала,
Як давно она ся мала.
Як из дідом ій ся жило,
Як садило ся, косило.
Тото были зимні дні,
Пряла штрімфлі вōвняні.
Но ни хōтів я їх брати,
Яли в ногы ня кусати.
Фурт говорит тай пряде,
У котильню пак иде.
Пӯдокладе там огинь,
Сяк помалы прўйде динь.
Была шустра вна, ги туча,
Тай фест дуже гōвōрюча.
Дуже хōтіла всьо знати
Тай сама щōсь розказати.
Суд усе си уключала,
Лиш тото и позирала.
Адвокат йсе, вадь суддя,
Сяка баба была в ня.
В двōрі сяде, ги копиця,
- Што у тя за молодиця?
Йой як хōтіла всьо знати,
Й свого доста розказати.
Сяка прабаба Янова,
Были вўці в ний, корова.
Й я за ний ни забывав,
Дуже часто споминав.

...аво напiк,
у струча на...

...днiв iх, у зимi, за
...ль бы'м читаво напiк,
у струча на...

Они си шу
Ни треба
З дрывами

...и
...и шв
...кiв
...одои
...и
...т иш в
...асно розок
...ч по ашд - т

1
доконник чобути
одув, кобы'м лиш.
днiв iх, у зимi, за
...ль бы'м чита
у струча на...

Ш
Он
Ка
О
Н
З

кода ть
ни вина с
лапусты с
Они си шу
Ни треба
З дрывами

дрывами
т
т
т
т
т
т

...ора фално
...и
...и
...и
...и

...ора фално си
...и
...и
...и
...и

...и - буль си напечи,
...асно розокласти:

З дрывами
Ни треба

...и
...и
...и
...и